

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.Pondělí 18. listopadu
pokračování na str. 2**Slovo vydavatele:**

Většina bohatých, majetných spoluobčanů, má hluboko do kapsy. Noviny jsou pro ně moc drahé. Ale nejen krajané. Už pan Spisovatel (z velkým „S“, tato jeho kniha je vynikající, kde se dovíte mnohé, co nevíte a nebudete se stačit divit, co se dovíte) **Jan Beneš** ve své knize **Indolence** (=lhostejnost) na straně 53 podotkl, že soudruzi komunisté jsou hamouni a vyznačují se skrblictvím.

Píše jak i pan ministr Císař měl největší starost v srpnu 68, že mu zkrouhnou výplatu.

Nebo jak velký vyšetřovatel chodil krást bonbonky podřízeným.

A já jsem si toho také všiml již dávno, jak diplomatičtí zástupci naší milé vlasti vyžadují zdarma různého pohoštění.

Když česká umělkyně prosila, zda by jí neotevřeli slavnostně výstavu, tak se dožadovali alkoholu a pohoštění zdarma, jinak ne.

A přitom průměrný plat generálního konzula či vyslance (podle deníku cz) je podle tabulek sice kolem 80 tisíc korun, ale k tomu pobírá náhrady bezmála 290 tisíc.

Nebo takový prezident, generál a rozvědčík a soudruh - presidentský plat je 341 000 Kč, paušální náhrada 317 000, renta od armády ca 50 000 celkem 708 000 Kč.

Madam presidentova renta od armády 50 000Kč a ona chce dalších 95 000Kč.

A všimněte si, na straně 2, nikde ani slovo ve zprávách, že by byl s. jenerál a prezident v Austrálii.

Atliel bychom si pomáhat.

Případ Tommyho Robinsona ... ostuda labouristické vlády

Benjamin Kuras

Anti-islamistický zbojník alias „krajně pravicový aktivista“ Tommy Robinson je opět ve vězení, tentokrát za „pohrdání soudem“. Konkrétněji za porušení soudního zákazu zveřejňovat nařčení o jednom syrském imigrantovi, že se dopouštěl násilí na dívkách.

Ten na něho podal žalobu za pomluvu, kterou Tommy prohrál a dostal od soudu příkaz veškerá nařčení odstranit z veřejných projevů. S přesvědčením, že spor prohrál neprávem, Tommy nechal na webu X dokumentární film „Silenced“ (Umlčen), který má desítky milionů zhlédnutí. Nařčení proti Syřanovi také zopakoval v několika rozhovorech, včetně toho s kanadským psychologem Jordanem Petersonem.

Násilníkům stačí „sorry“

Rozsudek je na 18 měsíců, v proslulé přísné věznici Belmarsh, kde sídlí převážně pachatelé tvrdých zločinů, včetně terorismu. Tedy i sbírka džihádistů, kteří na Tommyho mají spadeno a už se ho předtím ve

vězení pokusili zabít. Pro jeho „osobní bezpečnost“ mu proto vězení připravilo samotku. Počítá se, že si tam za dobré chování odpyká jen 9 měsíců, neboť vzhledem k přeplněným věznicím se teď po polovině trestu propouští většina vězňů, včetně vrahů a teroristů. To, aby uvolnila místo pachatelům internetové „slovní nenávisti“ – dodávají politicky nekorektní vtipálci. Z důvodů přeplněných věznic policie zavedla praxi promíjení násilných činů, včetně útoků nožem, hned při zatčení, jestli pachatel řekne „sorry“. (A tohle vážně není vtip).

Nikdo nezpochybnuje, že se Robinson pohrdání soudem skutečně dopustil („udělal na soud dlouhý nos“, slovy soudce). Demonstrace na jeho podporu jen upozorňují na „dvojí míru“, jakou současná vláda v trestním řádu praktikuje: tvrdé tresty na „pravicové“ domorodé Brity, oproti třeba netrestání demonstrantů muslimských a levicových, jejichž hesla na hamáských demonstracích jsou trestným činem schvalování terorismu.

Nebo ty mnoho tisícové případy organizovaného znásilňování anglických pubertáček gangy pákistánských muslimů, zanedbávané policií, soudy, médii i veřejnými institucemi. O jejich zveřejňování se Robinson zasloužil víc než kdo jiný. A protože tím ztrapňoval veřejné instituce jako spolupachatele, snahy o jeho umlčení mají neúspěšnou politickou

logiku. Nebýt Muskova převzetí Twitteru, mohlo to umlčení už být trvalé.

Iniciativa Maggie Oliver

Před několika lety jeho tažení za spravedlnost pro znásilňované dívky převzala bývalá policejní vyšetřovatelka Maggie Oliver. Po letech potýkání se s překážkami kladenými jejímu vyšetřování od policie odešla, aby mohla založit charitativní nadaci, která případy znásilňování vyšetřuje, zveřejňuje, a kde to jde i pomoc poskytuje. Ta teď ve svém rozhněvaném podcastu zveřejnila informace dokazující, že organizované znásilňování anglických pubertáček muslimskými gangy nejen neskončilo, nýbrž zesílilo. Jen se o něm už nepíše, protože se děje v nezajímavých městech severní Anglie.

Jsou těch nešťastných děvčat pořád tisíce. Násilnickým gangsterům to usnadňují chytré telefony, které dnes má každé dítě a jimiž je gangsteři v roli „láskyplných obdivovatelů“ lákají do sexy komunikace včetně posílání necudných fotek, jejichž hrozbou zveřejnění je vydírání, vynucují si setkání, zdrogují a přepravují je od násilníka k násilníkovi. U některých nešťastnic Maggie zjistila až 150 „zákazníků“. Psychické následky u mnohých jsou nevyléčitelné, některé páchají sebevraždy.

Děje se to opět za nezájmu policie, pro niž ty holky jsou „teenager prostitutes“, rekrutované „ze šmejdského prostředí“ a dokonce jejich rodiče jsou

„zprostředkovateli“, jak se Maggie občas doslýchá od místních konstáblů, kteří nad udáními mávnou rukou. Je těch případů tolik, že by na jejich šetření policie ani neměla dost personálu. K soudu se už nedostávají.

Znásilňování a ochrana mešit

V tomtéž týdnu, kdy byl odsouzen Robinson, policie po měsících zatajování potvrdila, že onen „rodilý Welšan“, jehož červencový masakr děvčátek v baletní škole vyprovokoval vládou tvrdě potlačené anti-islamské demonstrace „pravicových extrémistů“, nebyl jen tak ledajaký mladistvý potomek rwandských rodičů, nýbrž držitel příručky nazvané „Vojenský nácvik džihádu proti tyranům, výcvikový manuál Al-Kajdy.“

Labouristická vláda mezitím věnuje 4 miliony liber na ochranu mešit před „pravicovým terorismem“ – jenž je „zanedbatelný ve srovnání s islámským“ i podle nejnovější zprávy MI5. Ta též uvádí, že naopak následkem čtyřnásobného nárůstu muslimských akcí protižidovských se Londýn stává „pro Židy no-go-zone“.

Čluny s ilegálními muslimskými imigranty připlouvají dál, tisíce měsíčně, stále většinou muslimští muži vojenského věku. Třicet tisíc jich vláda hostí v hotelích za 4 miliony liber denně, na něž občanům zvyšuje daně. Omezení imigrace neplánuje.

Ale pro nás ve Střední Evropě je to vlastně pozhledání. Kdyby je nepřijímala Británie, Macron by je přesměroval k nám.

Svět se definitivně zbláznil

Lubomír Stejskal 22. listopadu 2024
Vydání mezinárodních zatykačů na izraelského premiéra Netanjahua a tamního exministra obrany Gallanta je nejhanebnějším antisemitským aktem od skončení druhé světové války. A nejhanebnějším aktem proti Státu Izrael od jeho vzniku v roce 1948.

Zatykače na politiky bránícího se demokratického státu jsou odměnou za agresi jejím strůjcem, v tomto případě odměnou teroristickému agresorovi, jimž je hnutí Hamás, které v době raketového a pozemního vpádu do Izraele (7. 10. 2023) vládlo v Pásmu Gazy. Je vrcholně pokrytecké „uznávat“, že Izrael má právo na obranu po ataku nejhorších krvelačných monster naší doby a současně hrozit zatčením politikům, kteří toto právo uplatňují. Mezinárodní trestní soud tím udělal jediné: totálně sám sebe zdiskreditovat. Vydáním zatykačů na Netanjahua a Gallanta ztratil jakoukoli důvěryhodnost. Položil rovnítko mezi vrahy a jejich oběti, poplival svatou památku těch, koho teroristické bestie loni 7. října povraždili a znechtily lidskou důstojnost mučených, znásilněných a barbarsky odvlčených do zajetí. No a co taky čekat od hlavního prokurátora Mezinárodního trestního soudu Karim Khana když je to muslim. Má to nařizeno v koránu. A ti muslimští teroristé posazení na stejnou lavici a kteří jsou již mrtví, to je přesně aby se vlk nažral a koza zůstala celá.

Víkend 16. listopadu – 17. listopadu

Biden povolil Ukrajině úder v Rusku
Fico naznačil možnost předčasných voleb na Slovensku
Izrael zabil dalšího předáka Hizballáhu
Policie zastřelila ve Francii islamistu
Česko oslavilo 35. výročí 17. listopadu
Premiér Fiala oznámil v televizi, že jeho vláda je nejuspěšnější v dějinách A Výzkum agentury Kantar stanovil preference ANO 37 procent, SPOLU 21 procent
Armáda vybudovala po povodních 19 mostů a dvě lávky
O nás o víkendu příjemné počasí s odpoledním sluníčkem po oba dny

Pondělí 18. listopadu

Začal summit G20
Severské státy připravují své občany na válku
Scholz nedodá Ukrajině střely Taurus
Moskva varuje před použitím raket na ruském území
Ministr spravedlnosti Blažek navrhl jmenovat 60 soudců
Prezidentovi poradci mají zásadní námitky proti rozpočtu
Úhm škod při povodních dosáhl 60 miliard
Šéf BIS Koudelka vystoupil s varovným projevem
U nás sychravo, silný vítr, zataženo

Úterý 19. listopadu

V Chorvatsku bylo letos 800 tisíc Čechů
Ruská agrese proti Ukrajině trvá už 1000 dnů
Zřejmě cizím zaviněním byl přerušen kabel v Baltském moři
Ukrajina použila americké rakety na cíle v ruském území
Space X chystá šestý let systému Starship
Ukrajínští uprchlíci odvedli státu o 5,7 mld víc než dostali na podporách A Stoupá podíl ruského plynu v české síti
ANO se snaží odvolat Pekarovou z vedení sněmovny
U nás větrný zatažený den

Středa 20. listopadu

USA dodají Ukrajině protipěchotní miny
V Riu skončil summit G20
FDP tlačí na to, aby Německo dodalo Ukrajině rakety Taurus
Šestý testovací let Starship skončil řízením přistáním prvního stupně v moři
Ekoteroristé sabotující těžbu v lomu Bilina musí platit nápadnou škodu
Fiala vystupuje ve fotbalovém podcastu
Senát schválil Ditu Řehkovou jako ústavní soudkyni
Obrana koupí 14 tanků Leopard
U nás proměnlivé počasí, vítr, vločky sněhu i sluníčko

Čtvrtek 21. listopadu

Putin poslal na Ukrajinu demonstrativně mezikontinentální střelu A Slovenská policie bude vyšetřovat, proč předchozí vláda pomáhala Ukrajině
Kongresman Gaetz se vzdal nominace na post US ministra spravedlnosti A Bidenovi je 82
Premiér Fiala se vyslovil proti rozhodnutí ICC stíhat izraelského premiéra Netanjahua
STAN má větší podporu než ODS
Vědci zjistili, že šanci na přijetí na SŠ má rodinné zázemí
Sněmovna odsouvá projednání smlouvy s Vatikánem
U nás ráno sněhový poprašek, přes den polevilo, pod mrakem

Pátek 22. listopadu

Americká média hlásí, že Trump vyhrál jen těsně
Orbán zve Netanjahua stíhaného ICC do Maďarska
Scholz bude dál lídrem SPD
Slováci budou stavět v Bratislavě mrakodrap
Babiš navrhl vyšetřit psychický stav premiéra Fialy, že chce za 4 roky německé platy A Ministr Baxa vysvětluje, že nic neví o povinné registraci youtuberů
STAN předčil ODS v žebříčku preferencí
Piráti mají nápad změnit řád ve sněmovně
U nás těsně nad nulou, vítr, zataženo a chvilku sluníčko

Víkend 23. – 24. listopadu

Írán zahájil jaderné rozhovory s Francií, Británií a Německem
Trump dokončil sestavování své vlády
New York Times zjistil, že Trumpovo vítězství bylo jen těsně
Rusko začne rakety Orešnik sériově vyrábět
Ministryně Černochová sdělila, že slovo blbečci je expresivní označení A Prezident Pavel byl v New Yorku na koncertě České filharmonie A Škody ne za 60, ale za 70 miliard vznikly při posledních povodních
Vědci zjistili, že střední třída v Česku chudne
V sobotu zima a mráz, v neděli zataženo a teploty do 10°C

Pondělí 25. listopadu

Izrael se snad chystá uzavřít s Hizballáhem příměří
V prvním kole rumunských prezidentských voleb vyhrál odpůrce NATO
Prezident Pavel napsal Donaldu Trumpovi dopis
Laurenčíková se opět pokusí protlačit Istanbulskou úmluvu
Ministr Válek je po operaci zpátky v úřadu
Ministru Rakušanovi umřela maminka
Scholz povede SPD do předčasných voleb v Německu
Bitcoin stoupá, blíží se hranici 100 tisíc dolarů
U nás luxusní slunečný den, teplo do 10 stupňů

Úterý 26. listopadu

Ruská ofenzíva na Ukrajině se stupňuje
Trump zavede cla na zboží z Mexika, Kanady a Číny
Merkelová vydala paměti, jsou i český
Úřady našly černé skříňky letadla zříceného u Vilniusu
V Národním divadle hořelo
Ministryně obrany Černochová oznámila, že nevyhodí šéfa speciálních sil, asi ho chce vyhodit
Nejvyšší správní soud zamítl stížnost Klimatické žaloby
Asociace krajů volí nového předsedu
U nás dopoledne ošklivo, odpoledne slunečné

Středa 27. listopadu

Nad Británií se objevily neznámé drony
Bulharsko a Rumunsko se chystají do Schengenu
Fico navrhuje české vládě společné setkání
Britové spočítali, že padlo už 100 tisíc Ukrajinců
Von der Leyen vyzvala ke zvýšení výdajů na obranu
Britská univerzita se omluvila Lipavskému za propalestinskou provokaci A Řeporyjec Novotný se musí omluvit Okamurovi za označení ču*ák
T-Mobile částečně zkolaboval
Fiala oznámil, že digitalizujeme lépe než v Německu
U nás vcelku hezké počasí, i se sluníčkem v poledne

Čtvrtek 28. listopadu

Austrálie má zákon o zákazu vstupu na síť osobám pod 16 let
A Trump jedná s Mexikem o uzavření hranic
Český astronaut Svoboda cvičí v Německu
Gruzie nebude jednat o vstupu do EU
Vláda oznámila, že splnila 93 procent svého programu
Fiala nepodpoří zákon o aplikaci emisních povolenek na otop
Hřib podmiňuje podporu Pirátů vládě přijetím jejich návrhů zákonů A Vláda nevidí důvod proč jmenovat koordinátora pro euro
U nás silný vítr, přes poledne sluníčko, pak zataženo

Pátek 29. listopadu

Slovenský ministr vnitra se bojí teroristického útoku na ropovod Družba. Jako na Nord Stream, řekl
130 migrantů na 280 místních. Lidé z bavorské vesničky protestují a zamykají se doma A Policie v Tbilisi znovu násilím rozehnala demonstranty, zadržela přes 100 lidí
Asad je neznámo kde, ze Sýrie přicházejí překotné zprávy.
Na pražském Staroměstském náměstí se rozzářil vánoční strom
Armáda ukončila pomoc po povodních.
Češi mají podle aktuálního výzkumu nejnižší hladinu testosteronu z 87 sledovaných zemí,

Víkend 30. listopadu – 1. prosince

Sýrii zmítají boje vlády s poslanci a Kurdy
Zelenskyj by ukončil válku, kdyby Ukrajina byla v NATO
Prezidentské volby v Rumunsku mají po prvním kole nejasný výsledek A V Gruzii jsou protiruské demonstrace
ANO chce odvolat Adamovou Pekarovou
Koalice chce odvolat Karla Havlíčka
U nás v sobotu krásně, v neděli zataženo

Petr Jemelka Publikováno 15/11/2024

S „výborným“ rozhovorem premiéra Fialy s nově zvoleným americkým prezidentem to bylo trochu jinak, než pan ministerský předseda hrdě prezentoval. Telefonát zařídil český Úřad vlády. Obrátil se na Bílý dům a prosil o možnost prohodit s Trumpem pár slov. Po nějaké době se skutečně dočkal, informovala ČTK.

Jiní posměváčci upozornili na to, že rodící se Trumpova administrativa už zveřejnila jména světových lídrů, s nimiž už Trump mluvil, a jméno českého premiéra na nich kdo ví proč chybělo.

COVID: Koch v kelu

Tomáš Fürst 29. listopadu 2024
Během epidemie jsme často slyšeli, jaká je to škoda, že u nás nemáme tak skvělou instituci jako je prestižní německý Institut Roberta Kocha, na kterém působí samí špičkoví profesori, doktoři a docenti, kteří okem ostřížím a rukou nezkorumpovanou dnem i nocí obětavě vydávají odborná stanoviska dle přísně vědeckých kritérií, která nepodléhají žádnému politickému vlivu. Tato pohádka se náhle obrátila ve svůj opak poté, co whistleblower zevnitř RKI vynesl téměř 10 gigabajtů dat interní komunikace.

Tyto dokumenty byly představeny v německém Bundestagu na fascinující konferenci, jejíž záznam zatím stále visí v TyTroubě (s povinným disclaimerem, že nejvíc nejpravdivější informace o

vakcínách koupíte ve WHO). Vřele doporučuji záznam zhlédnout (ať to neprošvihnete jako onehdá s Kotlárem), ale pokud nemáte čas či jste alergičtí na němčinu, zde máte stručný výtah:

Z uniklých protokolů především jasně plyne, že RKI skákal tak, jak politici pískali. Bylo to tedy přesně opačně, než němečtí politici celou dobu tvrdili – lhali, že jejich opatření jsou diktována doporučeními RKI, která jsou založena jen a pouze na špičkové vědě. Ve skutečnosti to bylo přesně naopak.

Místy byl politický nátlak dokonce tak silný, že si zaměstnanci RKI mezi sebou dopisovali, že by nebylo špatné mít ty ústní příkazy ministerstva taky v písemné podobě. To je instinkt každého úředníka: Když se po něm chce nějaká svihárna, chce to písemně, ať je z obliga. Které kapitoly německých dějin mi to jen připomíná...

Uniklé materiály obsahují fascinující detaily, jako například přiznání, že není žádoucí, aby FDA schválila vakcíny před americkými prezidentskými volbami na podzim 2020. Panovala obava, že by to mohlo napomoci znovuzvolení Donalda Trumpa. Evropské úřady byly v tomto prý s americkými zajedno. A přesně tak to dopadlo – FDA udělila EUA v prosinci 2020, těsně po zvolení Joe Bidena. Tomu říkám rozhodování na čistě vědeckém základě.

Ohledně vakcín RKI prokazatelně znal celou pravdu, protože v lednu 2021 v interních materiálech píše, že účinnost vakcíny není známa a doba trvání ochrany také ne. Dále píše, že neexistuje evidence, že by vakcína bránila přenosu infekce. To je samozřejmě ve velmi ostrém kontrastu se Safe&Effective mantrou, kterou RKI vytruboval veřejně. Šílený německý ministr zdravotnictví Karl Lauterbach tou dobou prosazoval povinné očkování s argumentem, že vakcína brání přenosu infekce. Němci měli štěstí – povinné očkování velmi těsně neprošlo.

Už v březnu 2021 RKI interně komunikoval o tom, že AstraZeneca vakcína způsobuje trombózy a sledoval, jak Paul Erlich Institute – který registruje a zpracovává hlášení o podezření na nežádoucí účinky – totálně nestíhá. Přesto právě v této době němečtí politici zintenzivnili kampaň za očkování vakcínou AstraZeneca (výše citované individuum na pozici ministra zdravotnictví se jí dokonce nechalo očkovat veřejně).

Jeden z lepších slajdů (minuta 22 ve https://youtu.be/-j7qjedth3A?si=q5AbDnSRH-fd8_TU) ukazuje, jak velice vědecky se v Německu očkovaly děti. Levá strana obrazovky ukazuje, jak si RKI interně píše, že k očkování dětí boosterem není žádný důvod, a navíc neexistuje žádné doporučení (a pravděpodobně ani schválení). A na pravé straně Karl Lauterbach hlásá, že u dětí je vakcína 100% účinná a nemá žádné vedlejší účinky. Inu, je to profesor, ten to musí vědět. Očkování dětí experimentální genovou „vakcínou“ bez toho, aby byla známa její účinnost a bezpečnost, považuju za zločin proti lidskosti a pevně doufám, že takto bude jednou i vyšetřen a potrestán.

Uniklé materiály z RKI tedy definitivně potvrzují to, co už všichni víme. Pandemie byla řízena zcela dle politické objednávky a různé vážené vědecké instituce byly dobré pouze k tomu, aby šílená rozhodnutí šílených politiků pokrývaly rádobu-odbornými stanovisky.

Zůstává mimořádně zajímavá otázka. Kdo byl architektem oné politické objednávky, ve které staré a slavné demokracie během několika dnů (asi tak v půlce března 2020) v příšerném unisonu popřely všechna lékařská, právní, morální, politická i ekonomická pravidla a jaly se překotně budovat novou inkarnaci fašismu, kterou Stanislav Komárek tak trefně nazývá scientismem-hygienismem? Vzhledem k výsledku amerických voleb doufám, že se to brzy dozvíme.

Pellegrini vetoval novelu zákona o slobodnom prístupe k informáciám, nesúhlasí s novým inštitútom

26.11.2024 (SITA.sk) -

Prezident Peter Pellegrini vrátil do parlamentu novelu zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Informovala o tom Kancelária prezidenta SR s tým, že prezident nesúhlasí s novým inštitútom v novele zákona, ktorým je „mimoriadne rozsiahle vyhľadávanie informácií“ spojené s možnosťou žiadať od občanov osobitný poplatok. Zákon tak prezident vrátil na opätovné prerokovanie.

Nejasný a nezadefinovaný inštitút

Prezident skonštatoval, že tento nejasný a nezadefinovaný inštitút môže v praxi spôsobiť spor o tom, kedy a ako sa bude aplikovať. Vytvorilo by to podľa neho priestor na svojvoľné vyhodnocovanie žiadostí povinnými osobami, a tiež uplatňovanie dvojakého metra pri vybavovaní žiadostí občanov a realizácii práva na informácie. Podľa prezidenta je cieľom efektívnejšia a zrozumiteľnejšia právna úprava, keďže zákon používajú občania na dennej báze.

„Prijatou novelou sa zavádza právna neistota medzi orgánmi verejnej moci pri výkone im priznanej právomoci – bez potrebných mantinelov, kedy a ako spomínaný inštitút používať. To by mohlo vyvolať množstvo nových súdnych sporov,“ vysvetlil prezident, podľa ktorého by došlo aj k nadmernému zaťažaniu povinných osôb pri vyčísl'ovaní úhrad za vyhľadávanie informácií. Súčasne by nasledovali podľa prezidenta námietky občanov o výške úhrady, čo by opäť administratívne zaťažilo samotné úrady, než by im to pomohlo.

Ombudsman oceňuje rozhodnutie prezidenta

Verejný ochranca práv oceňuje rozhodnutie prezidenta vetoval novelu o slobodnom prístupe k informáciám. Ako vysvetlil, tento zákon je nástrojom presadzovania princípu transparentnosti, ktorý je v právnom a demokratickom štáte jedným z princíпов ovládajúcich činnosť orgánov verejnej moci, vrátane orgánov verejnej správy. Ako skonštatoval, do prijatia prezidentom vetovanej novely bol tento náš zákon vzorom pre transparentnosť a otvorené vládnutie pre celý svet.

„Bol rozsiahly a umožňoval obyvateľom jednoduchý a rýchly prístup k informáciám. Mal priaznivý vplyv na dôveru občanov v demokratické inštitúcie a na ich ochotu podieľať sa na verejnom živote. Žiaľ, novela zákona o slobode informácií takmer po 24 rokoch jeho existencie znižuje úroveň prístupu obyvateľov k informáciám,“ uviedol ombudsman a vysvetlil, že novelou sa otvára cesta orgánom verejnej moci v nejednoznačných prípadoch spoplatňovať informácie. Verejný ochranca práv to považuje za zásah do ústavného princípu právnej istoty.

„Novela realizáciu politických práv podmieňuje zaplatením úhrady, čo je neprípustné. Okrem obyvateľov sa dotkne novinárov a zasiahne do ich slobody prejavu a práva na prístup k informáciám, ktoré sú aj v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva chránené prísnejšie,“ uzavrel ombudsman.

Ako my vysvetlíš tie ženské nohavičky vo vrecku tvojho saka?

Sused mu ich dal. Vraj si ich včera u neho zabudla!

Mal dostať pokutu a nie zomrieť. Fico urobil zo Slovenska divočinu a teraz mlčí

Matúš Kostoln

V Košiciach zabil policajt muža, ktorý chcel v obchode ukradnúť fľašu alkoholu. Minister vnútra Matúš Šutaj Eštok nahral video a uistil, že všetko vyšetrí a zákon bude platiť pre každého.

V tých dvoch vetách je ukrytá krutá správa o Slovensku za vlády Roberta Fica. Polícii aj ministromi trvalo týždeň, kým o smrti prehovorili, a po všetkom, čo za rok vlády urobili a povedali, sa im iba ťažko dá veriť. Prípady z Košíc preto môžu ľudia vnímať ako dôkaz, že štát nefunguje pre občanov, ale proti nim. Môže ich až zabiť.

Ústav pamäti národa zverejnil zoznam príslušníkov ŠtB, ktorí vyšetrovali politické trestné činy

26.11.2024 (SITA.sk) – Ústav pamäti národa na svojej webovej stránke zverejnil organizačnú a personálnu rekonštrukciu útvarov vyšetrovania Štátnej bezpečnosti (ŠtB) na Slovensku v rokoch 1971 až 1989.

Politické trestné činy

Ako informoval hovorca ÚPN Michal Miklovič, útvary vyšetrovali vybrané, predovšetkým politické trestné činy a spolupracovali najmä s kontrarozviednymi útvarmi ŠtB. Podieľali sa tým na ochrane komunistického režimu pred tzv. vnútorným a vonkajším nepriateľom.

„Správa vyšetrovania ŠtB sídlila v Prahe, na krajských správach Zboru národnej bezpečnosti boli zaradené odbory vyšetrovania ŠtB. Útvary vyšetrovania ŠtB pôsobili aj pri vojenskej kontrarozviedke,“ uviedol Miklovič s tým, že ÚPN zverejnila aj zoznam 220 príslušníkov predmetných útvarov.

Príslušníci ŠtB

Už v roku 2022 ústav zverejnil 11 príslušníkov zaradených na oddelení vyšetrovania ŠtB pri odbore vojenskej kontrarozviedky Východného vojenského okruhu. Spolu s aktuálne zverejnenými príslušníkmi od roku 2007 zverejnil tiež 5 289 príslušníkov útvarov ŠtB na Slovensku a v rekonštrukcii útvarov ŠtB na Slovensku bude pokračovať aj v najbližších rokoch.

Organizačná a personálna rekonštrukcia útvarov vyšetrovania ŠtB na Slovensku v rokoch 1971 až 1989 je dostupná na webovej stránke:

<https://www.upn.gov.sk/projekty/utvary-vysetrovania-stb/>

<https://www.upn.gov.sk/sk/registracne-protokoly-agenturnych-a-operativnych-zvazkov-stb/>

Mrazivé odhalenie Esetu!

TOTO objavili v produktoch Mozilla a v systéme Windows... Vy nič nezistíte

Topky.sk - BRATISLAVA - Výskumníci ESETu objavili dve kritické zraniteľnosti v produktoch Mozilla a v systéme Windows, ktoré APT skupina RomCom napojená na Rusko využíva na sofistikované útoky. Zraniteľnosti umožňujú spustenie škodlivého kódu bez interakcie používateľa, čo vedie k inštalácii backdooru.

Ak si obeť prezerá webovú stránku obsahujúcu exploit (typ škodlivého kódu, ktorý využíva nejaké chyby alebo zraniteľnosti v systéme na to, aby spôsobil neočakávané alebo nechcené správanie počítača, pozn. red.), útočník môže

spustiť ľubovoľný kód bez nutnosti interakcie používateľa (zero-click útok), čo v tomto prípade viedlo k inštalácii backdooru skupinou RomCom do počítača obeť.

Backdoor (aplikácia umožňujúca vzdialený prístup k počítaču) používaný skupinou je schopný vykonávať príkazy a sťahovať ďalšie moduly do počítača obeť. **"Kritická zraniteľnosť súvisiaca s Mozillou, ktorú ESET objavil 8. októbra, má CVSS skóre 9,8 na stupnici od 0 do 10. V roku 2024 skupina RomCom zasiahla Ukrajinu a ďalšie európske krajiny, ako aj Spojené štáty. Podľa telemetrie spoločnosti ESET sa od 10. októbra 2024 do 4. novembra 2024 potenciálne obeť, ktoré navštívili webové stránky hostiace exploit, nachádzali prevažne v Európe a Severnej Amerike,"** priblížil v utorok Peter Blažekča zo spoločnosti.

Zraniteľnosti v Mozille aj Windowse

Výskumníci spoločnosti ESET objavili 8. októbra 2024 doteraz neznámu zraniteľnosť CVE-2024-9680. Ide o chybu typu use-after-free vo funkcii časovej osi animácie vo Firefox. Spoločnosť Mozilla zraniteľnosť opravila 9. októbra 2024. Ďalšia analýza odhalila druhú zero-day zraniteľnosť, a to v systéme Windows: chybu zvýšenia oprávnení, ktorej je teraz priradené označenie CVE 2024 49039. Táto zraniteľnosť umožňuje spustenie kódu mimo sandboxu prehliadača Firefox. Spoločnosť Microsoft vydala opravu tejto druhej zraniteľnosti 12. novembra 2024.

Ako približuje Eset, zraniteľnosť CVE-2024-9680 objavená 8. októbra umožňuje zraniteľným verziám prehliadačov Firefox, Thunderbird a Tor Browser vykonávať kód v obmedzenom kontexte prehliadača. **"V spojení s predtým neznámou zraniteľnosťou v systéme Windows, CVE-2024-49039, ktorá má skóre CVSS 8,8, je možné spustiť ľubovoľný kód v kontexte prihláseného používateľa. Spojenie dvoch zero-day zraniteľností vyzbrojilo RomCom exploitom, ktorý nevyžaduje interakciu používateľa. Táto úroveň sofistikovanosti dokazuje zámer a prostriedky tohto aktéra na získanie alebo vývoj nepozorovaných schopností,"** uvádza Blažekča. Úspešné pokusy o zneužitie navyše doručili backdor RomCom v rámci operácie, ktorá vyzerá ako rozsiahla kampaň.

Kto je skupina RomCom?

RomCom (známa aj pod názvami Storm-0978, Tropical Scorpius alebo UNC2596) je skupina napojená na Rusko, ktorá vedie kampane proti vybraným obchodným odvetviam a cielené špionážne operácie. Skupina sa zameriava na špionážne operácie zamerané na zhromažďovanie spravodajských informácií, ktoré prebiehajú paralelne s jej konvenčnejšími operáciami v oblasti počítačovej kriminality.

„Ret'azec kompromitácie pozostáva z falošnej webovej stránky, ktorá presmeruje potenciálnu obeť na server hostiaci exploit, a v prípade úspechu exploitu sa spustí shellkód, ktorý stiahne a spustí backdoor RomCom. Nevieme síce, ako sa šíri odkaz na falošnú webovú stránku, avšak ak sa na stránku dostane pomocou zraniteľného prehliadača, na počítač obeť sa spustí škodlivý kód bez nutnosti interakcie používateľa,“ hovorí výskumník spoločnosti ESET Damien Schaeffer, ktorý objavil obe zraniteľnosti.

Aký deň je v Rimavskej sobote, keď v Dunajskej strede je štvrtok

Poslal Petr Adler Kanady

Pavel v pátek odletí do Austrálie a na Nový Zéland, setká se i s krajany

Prezident Petr Pavel vyrazí v pátek 22. listopadu na cestu do Austrálie a na Nový Zéland. Na prezidentské úrovni se podobná návštěva uskutečňuje po téměř 30 letech. Hlavním cílem je posílit vzájemné vztahy v obchodu, obraně, bezpečnosti nebo ve vědě. Informovala o tom prezidentská kancelář.

Pavel při téměř dvoutýdenní cestě bude jednat s australským i novozélandským předsedou vlády, s generálními guvernérkami obou zemí, s guvernérkou Nového Jižního Walesu či Jižní Austrálie nebo s novozélandskou ministryní obrany. Navštíví operní dům v Sydney, univerzity i technologická centra. Austrálie i Nový Zéland mají podle Hradu zájem o evropské produkty a technologie v oblasti energetiky, těžebního průmyslu, obrany a bezpečnosti, zemědělství a potravinářství, environmentálních technologií, zdravotnictví a inovativních technologií, včetně vesmírného průmyslu. Loni byla Austrálie pátou nejdůležitější vývozní destinací v regionu Asie a Oceánie, objem exportu činil 13,4 miliardy korun.

S Pavlem se na cestu vydá i podnikatelská delegace Svazu průmyslu a dopravy, prezident také zahájí byznysová fóra v Sydney a Aucklandu. Obě země mají podle Hradu důležitou roli v indo-pacifickém regionu, posilování spolupráce je klíčové i pro posílení demokracií a vyvažování vlivů Číny, Ruska a jihovýchodních zemí.

Prezident Pavel mimo jiné navštíví operní dům v Sydney, univerzity i technologická centra.

Při prezidentově návštěvě bude také slavnostně otevřena nová budova českého velvyslanectví v Canbeře, nový úřad po letech nahradí provizorní ambasádu. Pavel se setká s českými krajany, jejichž komunita v obou zemích podle Hradu setrvale roste a patří mezi největší ve světě. Jsou jich desítky tisíc.

V minulosti oficiálně navštívil Austrálii na přelomu března a dubna 1995 prezident Václav Havel, doprovod mu tehdy dělali i ministři financí Ivan Kočárník a průmyslu a obchodu Vladimír Dlouhý. Na letišti v Melbourne se Havel tehdy setkal se členy skupiny Rolling Stones. Prezident Václav Klaus tam zavítal v červenci 2011, kdy v několika městech přednášel o svém pohledu na teorii globálního oteplování. Do Austrálie se Klaus podíval i v roce 2001, tehdy ještě ve funkci předsedy Poslanecké sněmovny. A třeba ministr zahraničí Jan Lipavský (39) je navštívil minulou zimu.

Cesta byla do posledního momentu tajena i když to mnozí (i v Austrálii) to věděli přes půl roku dopředu, nesmělo se o tom mluvit ni psát.

RORÁTY NEBOLI JITŘNÍ

Roráty (z latinského rorate „rosu dejte“) představují specifickou podobu ranní mariánské mše v době adventní. Typické české liturgické zpěvy, které rorátní mši doprovázejí, nemají v evropské kultuře obdobu. Pro roráty je příznačné střídání chorálního zpěvu a menzurálních písní coby komentáře chorálního tématu. Roráty neboli jitřní, jsou prastaré adventní zpívané ranní mše k počtě Panny Marie (missae votivae solemnis), které se konávaly každý den po dobu celého adventního období ke slávě i chvále Bohorodičky. Mše bývá také nazývána "andělskou", protože se při ní předčítá z evangelia o andělu, který Panně Marii zvěstoval narození Ježíše.

Jejich návštěva patřila k předvánoční poezii venkova. Probíhaly v brzkých ranních hodinách a mnohde se konaly jen za svitu svíců. Ty vyvolávaly v prosincových tmavých, studených a předvánočních ránech jedinečnou atmosféru. V rorátech se právě setkává symbolika ranní dlouhé prosincové tmy a světla svíců, které symbolizují příchod Světla světa – Ježíše Krista. Zdánlivě neporazitelná moc tmy je tak postupně prozařována drobnými a širícími se světélky, které ohlašují konec vlády tmy.

Název „roráty“ je odvozen od vstupního zpěvu (Introitus) čtvrté neděle adventní, který začíná slovy: "Rorate coeli desuper..." - "Rosu nám dejte nebesa, dejte nám spasitele..." Kořeny adventní rorátní mše spadají do doby Karla IV., který zavedl tradici pravidelných ranních mariánských votivních mší, které se konaly po celý rok. Vývoj rorátů dosáhl svého vrcholu v 16. století, kdy se liturgický text překládal do češtiny a podkládal sylabicky chorálním melodiím, v nichž odstraněny byly bohaté skupiny tónů, zpívané na jednu slabiku. Tak zjednodušený chorál s textem v řeči mateřské přestal býti zpěvem kněží a stal se majetkem literátských bratrstev. V současné době jsou roráty zařazovány pouze ke konci adventního období.

Z dobových záznamů:

V Hradci Králové „Zvonili po celý advent před 7 hodinou na večer celou čtvrt hodinu zvoncem na rathousu (radnici), což na pokoj zvonění nazývali, by měšťanstvo časné utichnout, k ranní pobožnosti tím schopnější a ochotnější bylo. Pak čtvrt hodiny po vyzvánění v 5 hod. ráno rorátní zpěvy byly prozpěvovány každodenně v hojném počtu od literátův". (r. 1587)

V jiných městech svolával literáty zvon již kolem hodiny čtvrté, aby se bez rozdílu dostavili do kostela, kde zpívali roráty od 5—6 hod., někde už od půl páté hod. Členům literátských bratřin za zpěv rorátů se dostávalo i peněžitých příspěvků. Zpěv rorátů byl rozšířen po celých Čechách, hlavně ve městech.

Roráty byly komponovány způsobem, kterému se říká tropování. Při tropování se postupovalo následujícím způsobem: na určitou melodii gregoriánského chorálu se narouboval český text, poté se chorál na vhodném místě rozdělil a vložila se do něj samostatná píseň, která dále rozvíjela v chorálu nastolené téma. Chorály pak zpívala již zmíněná literátská bratřstva z kůru, při zpěvu písní se připojoval z paměti i lid. Nebo účastníci mše používají tzv. rorátník: jde o specializovaný liturgický zpěvník obsahující hudební repertoár pro roráty, jde o specifickou českou záležitost, která nemá jinde v Evropě obdoby.

Česká hudební tradice se může pochlubit výjimečným počtem kvalitních adventních písní a roráty jsou naprosto jedinečnou hudebně liturgickou formou, která je jedinečná... .

VÁNOČNÍ FRANTIŠEK A POVĚRY SPOJENÉ S KOUŘEM

Tradice pálení františků pochází z česko-německého pohraničí, především z Krušnohoří, kde kolem roku 1750 začaly vyrábět vonné kužele, tzv. františky, pro které vynalezly i soustružené schránky v podobě kouřících figurek.

Ale pojďme ještě dál do historie, protože tradice sahá až do dob, kdy bývalo zvykem na přelomu starého a nového roku vykuřovat obydlí. Prostor se tak očišťoval od negativní energie, zlých duchů a nemocí. Dým stoupající k nebi byl totiž odpradávná nástrojem, kterým lidé komunikovali se světem bohů a démonů. U nás téměř zapomenutými zvyky je i zákaz vynášení vánočních uhlíků z domu nebo věštění z dýmu.

Kadidlo, arabsky nazývané luban nebo latinsky olibanum, bylo jedním z darů, které přinesli tři králové právě narozenému Ježíškovi. A to mělo samozřejmě svůj symbolický význam. Vůně kadidla totiž dokáže pomoci člověku oprostít se od každodenních starostí a obrátit mysl k duchovnějším stránkám života. A snad právě z toho důvodu byla tato omamná vůně používána při slavnostních náboženských obřadech už v

pradávných svatyních, společně s myrhou a dalšími vzácnými pryskyřicemi.

Záhada pojmenování černého kužilku

Dnešní název „františek“ stěží souvisí s „frank-incense“, což je původně starofrancouzské a dnes anglické označení pro pravé kadidlo. Sotva kdo znal za časů českého národního obrození starou francouzštinu a ani anglicismy se u nás tehdy ještě moc neprosazovaly.

Úplně neuspokojí ani vysvětlení, že název františků byl převzat z Vídně, kde se jim říká Franziskaner (františkán), prý kvůli podobnosti s černou kápi tohoto mnišského řádu. Bylo by pak totiž logičtější, kdyby se „vykuřovací svíčkám“ i u nás říkalo „františkáni“. Nelze ale vyloučit, že českou podobu názvu mohla ovlivnit vzpomínka na zakladatele řádu, na sv. Františka z Assisi, anebo že se františkánům lidově říkalo také „františci“.

Výroba františků vypadá jako úplná alchymie

Přesné složení tajemné vánoční vůně krušnohorských františků je dodnes tajemstvím. Kadidlo, jedle, pomeranč nebo santal - každý výrobce františků si chrání svou recepturu. Přesto jsou přísady vonných kuželek známé: vysoce kvalitní prach z dřevěného uhlí, moučka ze santalového dřeva a z červeného buku, pojivo a vonné látky z bylin, pryskyřic, květů, kořínků nebo éterických olejů. Františka zapalujete nejlépe nad svíčkou, po dobu asi 20 vteřin, a trošku ho rozfoukejte.

Vykuřovací mužíčci z Krušných hor

Vykuřovací mužíček neboli "Raachermannel" je vynálezem krušnohorských výrobců hraček. Pomocí těchto s láskou ručně vyráběných dřevěných panáčků je možné pálit františky, odtud také jméno vykuřovací mužíček. Každý rok se v době vánoční "Raachermannel" snese spolu s obloukovým svícem, horníkem .

Poznámka k Pirátu I.B.

Jiřina Hedvíčková

Motto – Ivan Bartoš, pirát: „*Přál bych si, aby byl svět skutečně bez hranic. Migrace je přirozená věc. Jestli, a to již vidíme ve Francii i Německu, má bát Evropa do deseti až patnácti let muslimská, nemám s tím problém.*“

Kriste Ježíši ... Proč by nás mělo zajímat, s čím žoldněř má nebo nemá problém? Jestli chcete k velkovezírovi do harému nebo mu dělat otroka, nechte si to laskavě pro sebe a netahejte své spoluobčany do neštěstí. Co se týče Německa a Francie - půlka mé rodiny v koncentráku, babičku zavraždili v Osvětimi, dědu na Gestapu a v Mauthausenu mučili, až oslepl, máma v sedmnácti ve vězení, táta a oba jeho sourozenci bez rodičů, nastěhovala se k nim sousedka, která měla muže v koncentráku také a starala se o ně (i o tu sousedku) moje druhá babička. Neřekli jí ani "děkuji", protože byla napůl Rakušanka. A kde byla Francie? Vždycky oběť a vždycky na straně vítěze.

Z Kanady od ní přicházely zprávy čím dál zmatenější; psala o „zatmění slunce i hlavy“, o zauzlování, zmatku a neklidu. A pak se odmlčela úplně. „Jsem nějak dost rozhozená nějak nejistá co činím a tak vlastně nečiním nic. Není to úplně tak, pár dní jsem pracovala v pěstírně marihuany a už zase ne... Počasí, nekonečný liják nepřidá. A tak jsou po ránu první kolibříci, a když nekrmím do devíti, vztekle bzučej za oknem a já se hned vrhám na schůdky a zavěšuji sladký lektvar,“ napsala mi před lety v posledním mailu.

A jejím posledním přání bylo, aby rodina její popel rozprášila v Pacifiku.

Dezolát

Dezolát je hanlivé označení pro člověka zvidavého a čestného, který se nedá ovlivnit názorem většiny, ani nátlakem, který je na něj vyvíjen ze strany vládnoucí garnitury.

Dezolát je člověk inteligentní, se zdravým selským rozumem, který bojuje proti lži a dezinformacím, které šíří různé zájmové a lobbistické skupiny, jejichž představitelé mají maximální IQ 107.

Dezolát si je vědom, že jeho boj je obtížný a bolestivý. Nikdy ho však nevzdá.

Vladimír Renčín

*6. prosinec 1941, Pečky †4. říjen 2017

P. Šerý

Osm desetiletí a ještě roky dva uplynuly ode dne, kdy se narodil český kreslíř, ilustrátor a karikaturista Vladimír Renčín.

Ač byl studovaným ekonomem, jeho koníčkem bylo především kreslířství, karikatura, vytváření jedinečných postavíček (Dlabáček, Rambousek, Marie atd.) a především svérázný a často ostrý politický humor, kvůli kterému byl také perzekuován. Ve svých kresbách často komentoval politickou scénu a nebál se ani v době totality ironizovat a demaskovat tehdejší oficiální stupiditu. Na dlouhou dobu mu byla tato činnost "stranou vládnoucích" po roce 1974 na příkaz StB zakázána.

Dva muži kradou brambory z cizího pole jeden se ptá: Co budeš dělat s těmi bramborami? Vezmu je své ženě, ona mi nalije kořalku, nakrmí mě a pak bude takový sex A co budeš dělat ti? Chtěl jsem je prodat na tržnici, ale rozmyslel jsem si to. Taky je dam tvé ženě.

Výzkumníci zjistili, že 30% mužů pravidelně lže. U žen se přesné číslo nepodařilo zjistit, neboť lžou i výzkumným pracovníkům.

Když vidím na stromě vyřezaná jména milenců, tak mi to vůbec nepřipadá milé... Zarážející je, kolik lidí si na rande bere nůž...

Máma mi řekla, že když se dám tetovat, ať táhnu z domu!!! A otec na to, že když je tu taková možnost.... nechá se též tetovat...

Můj manžel je hroznej bordelář! Zase nemůžu najít jeho peněženku!

SVÁTEK SV. LUCIE – TRADICE A ZVYKY

V předvečer svátku sv. Lucie si připomeňme něco z historie oslav tohoto svátku a zvyků a tradic s ním spojených. Jde zejména o tzv. Lucky, které v tento čas tradičně obcházel obydlí a někde plnily podobnou roli jako Mikuláš. V předvečer svátku chodily – podobně jako Mikuláš – tradičně z toho důvodu, že pro naše předky kdysi začínal nový den již západem slunce předchozího dne.

„Večer dne sv. Lucie chodí po domech Luca, osoba ženská v bíle přestrojená. Na tváři má škrabošku s velikými zuby řepovými, na hlavě hrotek, přes něj plachtu. V košíku nosí vařečky, jimiž po prstech tlučé špatně prádleny. Prádleny dobré, prohlédnuvši důkladně jejich přízi, chválí. Říká se: »Luca potáček (plné vřeten) napučá.« Jinde Luca nosí v uzlíku pazdeří a vřeten a v ruce nůžky, jimiž stříhající děti straší. — Na Hrozenkově chodí tři chlapi v bíle oblečení, jeden s vodou a věchtem, druhý s metlou,

třetí se štětkou. První umývá lžice a lávky, druhý za ním zametá, třetí obličuje. Nemluví nic, dostanouce dar, pokývnu jenom hlavou na poděkovanou.“ [1]

„V předvečer sv. Lucie (13. prosince) chodívají »lucinky«. Někde to bývají děvčata asi 14letá, přestrojená tak, aby nebyla k poznání. Umyvše se, fouknou do košatky mouky, a tak obličej si zabílí. Na tělo navlékají bílé šaty a na hlavy upravují si bílý šátek nebo čepec. První chová v klůcku zabalené dítě, druhé má hadr a rýžový kartáč, třetí březovou metlu, čtvrté košíček s ovocem a cukrovím, páté štětku ku bílení. Šesté děvče bývalo přestrojeno za kněze, mělo totiž přes sebe ještě černou plachýtku a na hlavě kněžský kvadrátek. Takto přestrojené dívky vešly do světnice a pozdravily. Prvá usedla pak na stoličku a hejčkala dítě; druhá klekla na zem a nápodobovala mytí podlahy anebo přiklekla ku kamnům a jala se rozdělávati oheň; třetí hledala děti a nutila je k modlení; čtvrtá rozdávala modlícím se dětem ovoce a cukroví; dívka se štětkou nápodobovala bílení a dívka-kněz vstoupila do prostřed světnice, vykropila ji svěcenou vodou a modlila se z nějakých knížek.

Na Plzeňsku chodívaly druhdy »lucky« vycpané hrachovinou; tomu, kdo se nechtěl modlití, nadělovaly metlou. Na Poděbradsku »lucka« v bílém rouše obcházela po domech, prohlížela přízi, klepala přes prsty prádleny a děsila děti, někde i nadělovala křížaly. Byltě prý den sv. Lucie leckde dětem velmi nemilý. Neboť se vyprávělo, že chodívá Lucie, bílá, dlouhá a rozčuchaná žena a straší děti, že je vezme, jsou-li neposlušné. Na Česko-Třebovsku na den sv. Lucie v mnohých vesnicích nepředli.

Vůbec pak je známé přísloví: »Lucie, noci upije, ale dne nepřidá.« [2]

Dle víry lidové jest sv. Lucie ochranitelkou proti čarodějnicím. Od svátku sv. Lucie (13. prosince) až do Božího narození dávají hospodyně kravám kousek těsta, smíchaného s rozličným kořením a zeleninami, aby neměly nad nimi čarodějnice moci. Po jmenovaný čas bývá chlév uzamčen, aby odtamtud nemohla čarodějnice vzít ani ždíbec hnoje. »V těch dnech hospodyně nedá ani neprodá žádnému ani lžičku mléka, kdyby kdo a jak prosil, bojíc se, že by mléko přišlo čarodějnicí do rukou, kteráž by pak dobytku uškodila. Když se čarodějnicí podaří někde kousek hnoje popadnouti a ucho z rendlíku vzít, nastrká toho hnoje do jeho díry a tím potom tak dlouho hospodyně škodí a užítu odbírá, pokud hnuj z rendlíku se zachová... Od sv. Lucie až do Božího narození dělá se stolek. V těch 12 dnech každý den se na něm něco udělati musí. Kdo chce poznati čarodějnice, musí ten stolek s sebou do kostela vzít na jitřní Božího narození, v kostele se naň posaditi a šedě na něm všechny čarodějnice uzří!«

Lid moravský si vypráví, že na sv. Lucii všechny čarodějnice shromáždí se na Radhošti. Ochranou proti nim bývá vedle zmíněných prostředků toto: »Od Lucie až do Božího narození odhodí se, každý den jedno drvíčko a na Boží narození jestli jimi zatopí, tož se žádná čarodějnice neudrží a musí přijít na ten oheň do toho stavení.

Doklad podobné jakési lidové víry na Moravě z r. 1629., že na sv. Lucii čarodějnice škodívají dobytku, potvrzuje stáří víry této a svědčí, že den sv. Lucie býval za starodávna dnem mezi jinými památnějším. R. 1629. viněny dvě ženy, »že jsou v Stříbrnicích směly mluvit, když nějaká hadačka tam byla a Dorotě Sbranáčkové hádala, že by též Dorotě Sbranáčkové nejbohatší sedlka na svatou Lucii dům její hlinů z hrobu, kostmi od šibenice vezmouc obsypala a tak že žádného štěstí na dobytku koňském i jinším míti nemůže...

Zdá se, že zjev tento souvisí s tím, co podnes lid si vypráví o moci čarodějnic na den sv. Lucie.

Pořekadlo »Svatá Lucie noci upije« nebo »Na den sv. Lucie — ta již noci upije« je původu starodávného a je rozšířeno po celé Evropě; značí, že pomalu začíná se již den zase dloužiti.

Pro celek budiž zde ještě vzpomenu, že chodívala po domích od večera před sv. Lucii až do vánoc přestrojená ženská, »Lucie«, »Lucka«. Pamatuji se na tento obyčej z dětství. Kromě jména však více o něm nevím a vypisuji tedy líčení obyčeje toho z Dobšinského: »Někde tu istú úlohu, co Mikuláš, koná Lucka t. j. přestrojená a v bílo oblečená ženská, chodiaca takže po domiech s darmi pre děti, od předvečera sv. Lucie až do Vianoc kedykoľvek. Ináč ale táto »Lucka kl'lucká« t. j. kl'luckajúc či na prstoch ticho idúc nemo přídě do domu a pochodiac v tom bielom závoji po izbe, takže aj odide z domu. Jestli domáci takto zahalenu Lucku na isté nepoznají, nerečú jej nič a majú před nou akúsi bázeň; jestli ju ale zpoznajú, odkryjú závoj a potom robia si s ňou žert, smiech a zábavu.«

V Budějovsku chodívali prý s »Luckou« (Loucí, Lucii), potvorně oděnou, jež přišedši do domu, ptala se hospodyně: »Shloucely-li vaše děvky koudele?« (přetřásajíc na přineseném kuželi koudel jakoby předla). Odvětila-li hospodyně: »Neshloucely«, mrskala metlou nedbalá děvčata.“ [3]

[1] BARTOŠ, František. Moravský lid. Telč: Emil Šolc, 1892. s. 10: bit.ly/3maaKdb

[2] PROCHÁZKA, Karel. Lid český s hlediska prstonárodně-náboženského. Praha: Dědictví sv. Jana Nepomuckého, 1910. s. 148: bit.ly/2Wb8S9r

[3] ZÍBRT, Čeněk. Staročeské výroční obyčeje, pověry, slavnosti a zábavy prstonárodní pokud o nich vypravují písemné památky až po náš věk. Praha: Jos.R. Vilímek, 1889. s. 238-240: bit.ly/3pMBwwd
Foto: Světozor, 6.12.1940, bit.ly/46VRzuY

Takže když to shrnu. Po 33 letech nové "svobody" budeme bez bytů, bez tepla, bez elektriky, bez osobní dopravy, bez peněz, bez drobného podnikání, bez práce a bez jídla. V zemi nám nic nepatří, vládne tyranie, korupce, cenzura, udávání a hloupost. Co tedy bylo horší?

Svobodná země si vyrobí energii pro své občany a přebytky prodá. Kolonie musí poskytnout veškerou produkci a potom si ji zpět draho koupit.

Rozumíte tomu?

Gen. Řehka: „Nacvičování přípravy na mobilizaci vůbec neznamená, že se připravujeme na mobilizaci.“

Recept No. 662

Švejžužu nebo Žvej - žužu

Suroviny 4 porce

500 g kuřecího masa (nebo vepřového)

1 červená paprika

Marináda na maso:

2 žloutky

2 lžičky worcestru (nebo sójové omáčky)

1 lžička Solamylu

1 lžička kari

Postup přípravy

Maso nakrájíme na nudličky, nakrájíme i červenou papriku a vložíme do mísy s masem. Přelijeme připravenou marinádou, kterou připravíme smícháním všech ingrediencí. Promícháme a dáme odležet na 24 hodin do ledničky.

Po odležení restujeme na pánvi přibližně 10 minut.

Podáváme s rýží, hranolky nebo jen s chlebem.

Třídíte? Recyklace plastů je jeden velký švindl

Benjamin Kuras NevPes

My všichni, kdo poctivě recyklujeme (a Češi patří mezi nejpilnější recyklanty na světě), děláme výrobci plastů křoví, za nímž se můžou skrývat a chechtat se na cestě do banky. Recyklace plastů – ve smyslu výroby nových ze starých – totiž funguje jen cca z 5 procent.

Tak nám ty plasty už vlezly do mozku, zjišťují vědci. Ne obrazně – jako že bychom o nich hodně přemýšleli. Fyzicky, potažmo chemicky, je jimi mozek prosáklý. Do mozku se mohly dostat jen krevním oběhem, takže je zřejmě asi máme i v krvi, tedy všude.

Jaké to bude mít (nebo už má) následky na lidskou psychiku a mentální schopnosti (o fyzickém zdraví nemluvě), je zatím vědecky nedozkoumáno, každopádně nezveřejňováno. Zato už někdo propočítal, že do sebe vstřebáváme průměrně jednu kreditní kartu týdně. Polykáme je z potravinových obalů, nápojových lahví, plastových destiček na krájení, teflonových pánví. Vdechujeme je, jak kolem nás poletují uvolněné ze syntetického textilu, nábytku, počítačů.

Malé a menší částice

Že ty plasty – rozumějme jejich pidičástice zvané mikroplasty (jakž takž ještě puntíkovitě viditelné) a nanoplasty (bez mikroskopu už neviditelné) – máme v žaludku, játrech a ledvinách, se ví už delší dobu. Ještě delší dobu se ví, že se jimi hemží půda a vodstvo zaplavené kusy plastů v kvantech ucpávajících delty asijských řek a shlukujících se v oceánech do ostrovů velikosti Španělska. Přibližně tutéž dobu se ví, že je jimi kontaminována flóra i fauna, nejvíc mořské ryby. Čili lidská potrava. Že to ohrožuje život planety, se dá s trochou logiky odvodit.

Tušilo se to už o nějakou desítku let dřív, než se narodila spasitelka planety svatá Gréta, která je tak nažhavená oteplováním, že přehlédla možnost, že ještě, než stihneme planetu spálit, udusíme ji vlastním nezničitelným odpadem. Už v 80 až 90. letech minulého století na plasty (vedle chemických jedů jako pesticidy) upozorňovala hrstka duchovně i vědecky osvěcovaných ekologů soustředěných kolem dvou časopisů.

The Ecologist redigoval v 70. letech oxfordský ekonom a filosof Edward Goldsmith, bratr známějšího finančníka miliardáře Jamese Goldsmitha, jehož synovi Zacovi později redakci časopisu předal. Mezitím taky spolu s podobně myslícími vědeckými přispěvateli časopisu založil britskou Green Party. Ta byla původně zaměřená, jako celé počáteční zelené hnutí, konzervativně, neboť konzervačně a „holisticky“ čili celistvě, než je progresivní unesli do náruče neomarxismu a zúžili na „oteplování planety“.

Synovec Zac také několik let sloužil jako poslanec Konzervativní strany. S hlubokou nostalgií můžeme vzpomínat na jeho prohranou kandidaturu na londýnského starostu proti labouristickému islámskému kandidátovi Khanovi, který Londýnu vládne dodnes, pevnou progresivní rukou a s pevnou progresivní podporou multikulturních Londýňanů.

Bez odpadu

Resurgence vyšel z ekologického hnutí za návrat k lokální ekonomice a drobnému podnikání pod heslem „malé je krásné“, jehož autorem byl anglo-německý ekonom E. F. Schumacher. *Small Is Beautiful* byl i titul jeho ekonomického

bestselleru, s podtitulem „ekonomie jako by záleželo na lidech“. Redigoval jej indický mystik Satish Kumar a přispívali mysticky naladěni vědci jako Fritjof Capra a James Lovelock, s kacírským nápadem, že naše planeta Gaia je živá myslící bytost. A že si zařídila život „ekologicky cirkulárně“, tedy tak, aby odpad jednoho druhu byl potravou jinému druhu a žádný odpad nezůstával. Výjimkou se ve 20. století stal člověk, po němž zůstává odpad ničím nestravitelný a nezničitelný.

V roce 2012 oba časopisy splynuly v jeden, s oběma názvy. Žijí mimo dnešní hlavní proud ekologie, který se už ocitl pevně v sevření progresivistického tábora semknutého s nadnárodními korporacemi, politickými elitami, mediálními lokaji a „vědeckou většinou“, soustředěného na ovládnutí lidstva Velkým resetem a Green Dealem. Ekonomie, již mohou být lidé ukradení.

Na vsudypřítomné plasty se zapomnělo – díky víře, že je o ně dobře postaráno „recyklací“. Tu vymysleli jejich výrobci pod tlakem veřejnosti znepokojené hromaděním plastů v prostředí nebo jejich spalováním a šířením škodlivin do prostředí. „Recyklace“ se stala novou módou a politickou povinností vlád a obecních správ, nucených zavádět komplexní infrastrukturu jejich sběru odděleného od jiných odpadků. Na účet daňových poplatníků. Starodávné popelářské řemeslo „*dustman*“, už jednou v Británii přejmenované na „*waste disposal worker*“ dostalo nový honosný název „*recycling operative*“.

Recyklace s granty

Po celém světě se zakládaly organizace s názvy jako: *Association of Plastics Recyclers*. *Recycling Partnership*. *Council of Solid Waste Solutions*. *Alliance to End Plastic Waste*. *Partnership for Plastics Progress*. *Sustainable Packaging Coalition*. *Coalition for Advance Molecular Recycling*. *World Plastics Council*. A desítky podobných. S granty z kapes daňových poplatníků.

To vše s vírou, že použité plasty se dají přetvořit na plasty nové, aby se nemuselo vyrábět tolik dalších – jako je tomu u papíru nebo skla. Díky této víře se naopak mohla výroba plastů zněkolikanásobit. Natolik, že je dnes prakticky nemožné nakoupit potravu bez plastových obalů. Zbytky se vyhazují v plastových pytlích do plastových popelnic. A my všichni, kdo poctivě recyklujeme (a Češi patří mezi nejpilnější recyklanty na světě), děláme výrobci plastů křoví, za nímž se můžou skrývat a chechtat se na cestě do banky.

Recyklace plastů – ve smyslu výroby nových ze starých – totiž funguje jen cca z 5 procent, navíc v horší kvalitě a finančně ztrátově. A taky ještě „termodynamicky enviro-negativně“ (více energie se spotřebuje, než získá). Ostatek je nepoužitelný odpad. Jeho jediné pozitivum je, že odpad v podobě PET flašek, pytlíků, krabiček a kelímků je nahrazen beztvarem odpadní hmotou, která zabírá méně místa, je však pořád nezničitelná. Jeho hlavní negativum je, že chemické procesy likvidace plastových předmětů vypouštějí do půdy, vzduchu a vod dodatečné jedy a větší objemy mikroplastů a nanoplastů. Takže nám zmizí plastové obaly z očí a plastové mikročástice nám naleznou do mozku.

Tak nějak vám tu humornou „recyklací“ podrobněji a odborněji vysvětlí publikace zvaná *The Fraud of Plastic Recycling* vydaná letos organizací zvanou *Center for Climate Integrity*. A ti z vás, kdo často jezdí do Itálie, háklivé na to, co

jí, můžete papalášům EU položit tuto otázku: Jak to, že když italské obchody už nejmíň deset let balí nákupy potravin do pytlíků, které jsou „*biodegradabile*“, čili přírodně rozpustné, jste to ještě mezi těmi tisíci direktiv neuzákonili povinně pro celou EU? Že by taky nějaké to dlaňné od plastovýrobců?

KATYŇ: Nesmysly před soudem

Jan Ziegler NevPes

Je smutné, že Vladimír Kapal zemřel v důsledku mozkové mrtvice. Není však žádnou obětí současného režimu, jak tvrdí jeho příznivci. On popíral komunistickou genocidu, což je trestným činem, a byl potrestán právem.

Bývalý místopředseda KSČM Josef Skála, majitel internetového rádia tzv. Svobodného vysílače Vladimír Kapal a Juraj Václavík byli shodně pravomocně odsouzeni k osmi měsícům vězení s podmíněným odkladem na 1,5, roku, jak je uvedeno ve zprávě ČTK. Tato povedená trojice zpochybňovala historiky potvrzenou prokazatelnou vinu komunistického sovětského režimu, který nechal v Katyni v roce 1940 zavraždit přes 20 tisíc polských důstojníků – válečných zajatců. Vina Stalina a jeho bandy byla nezpochybnitelně prokázána. Sovětský vůdce Michail Gorbačov a ruský exprezident Boris Jelcin se také za tento masakr omluvili.

Stalinista Skála však přesto v pořadí Svobodného vysílače uvedl, že na vytváření nacistické legendy o NKVD od počátku spolupracovala exilová polská vláda a že tuto verzi zrežiroval nacistický ministr propagandy Joseph Goebbels. Exhumaci tisíců těl z hromadných hrobů označil za údajnou. Kapal pak mimo jiné dodal, že „všechno je trošičku jinak, než se nám snaží v současné době namluvit“. Čili oba šířili prokazatelné lži.

Jejich sympatizanti ovšem tvrdí, že prý došlo k porušení práva na svobodu projevu. Tak to v žádném případě. Listina základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky, připouští hranice svobody projevu v článku 17, odstavec 4, kde je uvedeno. „*Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.*“

Potom tu máme také § 405 trestního zákoníku.

Popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia. „*Kdo veřejně popírá, zpochybňuje, schvaluje nebo se snaží ospravedlnit nacistické, komunistické nebo jiné genocidium nebo nacistické, komunistické nebo jiné zločiny proti lidskosti nebo válečné zločiny nebo zločiny proti míru, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až tři léta.*“

A podle toho byli odsouzeni i tito tři jedinci, kteří zpochybňovali dokázanou pravdu a hájili viníky masové brutální vraždy. Výmluvy soudruha Skály, že pouze diskutoval o historickém tématu, nelze brát vážně. On vědomě lhal a kryl vinu svých soukmenovců. Je možné se bavit o historii a vést diskusi o jednotlivých událostech, dokonce je to v zájmu vědeckého bádání potřebné. Nelze však bagatelizovat přesvědčivě doložená fakta.

Kdyby někdo tvrdil, že vyhlazovací lágry v Osvětími byl rekreačním zařízením a vyvražďování Židů bylo pouhým výmyslem antinacistické propagandy, také by to mělo být beztrestné?

Teoreticky je možné uvažovat o absolutní svobodě projevu, ale to bychom pak museli tolerovat i třeba názory, že Adolf Hitler byl hodný člověk, který dal Němcům práci a stavěl dálnice a kdoví jak to bylo s těmi nacistickými zločiny.

Podle platného českého práva je zpochybňování, schvalování a omlouvání komunistické, nacistické a jiné genocidy trestným činem a proto byla zmíněná trojka odsouzena právem. Komunisté a nacisté byli srovnatelnými zločinci a je třeba k jejich zločinům přistupovat stejně. Nelze proto trestat jenom nacistické lži, ale i ty komunistické.

Vladimír Kapal nebyl žádným disidentem, ale vědomým šířitelem nesmyslu a lži. Hlásal hlouposti o chemtrails a ve své bujné fantazii si vymyslel, že byl poslancem Federálního shromáždění a hlasoval proti rozdělení Československa. Nikdy jim ve skutečnosti nebyl. To, že zemřel, je smutné, ale je hnusné zneužívání jeho smrti k politickým účelům. On není žádnou obětí současného režimu a jeho odsouzení bylo v rámci spravedlivého procesu v souladu s platnými zákony.

O výbušných dortech a Německu, které nespasí svět

Marian Kechlibar NevPes

Islámský stát se vysmívá německému záměru zakázat nošení nožů nad 6 cm délky slovy „když vyrobíme výbušné narozeninové dorty, zakážete dorty?“ A doporučuje svým věrným muslimům, aby při dalších útocích používali běžné pracovní nástroje jako kladiva, s jejichž zákazem bude mít německý erár extra pikantní problém.

Nerad v něčem souhlasím s Islámským státem, ale v tomto případě mají apokalyptičtí vousáci větší smysl pro realitu než spolkové ministerstvo vnitra. Kořenem problému není nástroj, ale ruka, která jej drží, a hned po ní myšlenky, které tu ruku rozpochybovaly. Leč nástroje (a dorty...) se zakazují snáze.

A před pár dní jsem se bavil s jednou paní doktorkou o tom slavném prvním deportačním letu do Afghánistánu, na němž opustilo Německo 28 „top of the top“ kriminálních živlů, a každý přitom dostal na cestu ještě 1000 eur do kapsy. Když jsem jí řekl, že jeden z těch deportovaných byl policií vyšetřován v souvislosti s více než 160 trestnými činy (a vskutku), spravedlivě se rozhořčila: „To snad není pravda!!!“

No, je to pravda, bohužel, a úplně to asi nepochopíme; ale za trochu úvah ta situace stojí. Co je zvlášť na tom Německu tak *specifického*?

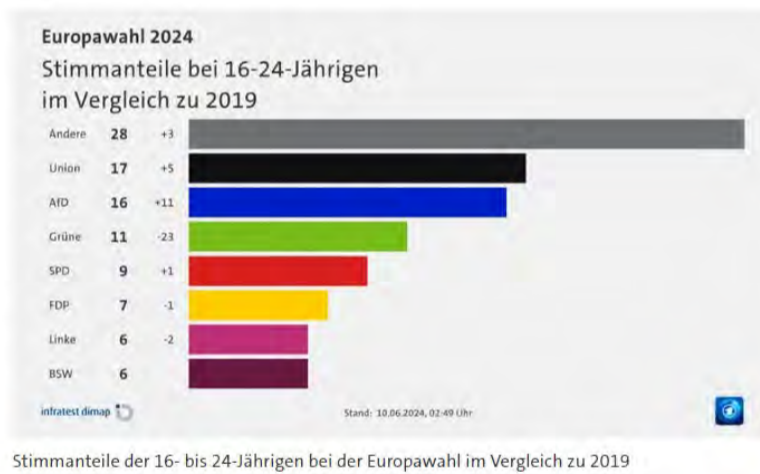
„Am deutschen Wesen mag die Welt genesen.“ Toto je podle mě klíčová věta k tomu, aby člověk začal té situaci trochu rozumět. Pronesl ji básník Emanuel Geibels roku 1861 v souvislosti s tehdejšími sjednocováním Německa. Je to staromódní formulace, jádro sdělení je ale takové, že podle německého (politického) vzoru si může polepšit celý svět. Už tehdy to bylo dost samolibé až arogantní, a to přitom bylo ještě před čtyřmi velkými válkami, které z německého sjednocení nakonec vzešly (prusko-rakouská, prusko-francouzská a obě světové).

Období německé vojenské expanze definitivně skončilo v roce 1945, v hromadě trosek rozdělené mezi čtyři vítězné velmoci. Onomu okamžiku se dodnes běžně říká *Stunde Null*, hodina nula, protože všechny staré struktury pominuly a bylo

nutno buď zemřít, nebo začít budovat něco jiného. *Něčím jiným* se nakonec staly dva velmi odlišné státy, Spolková republika Německo a Německá demokratická republika. Jeden zřízený jako explicitní demokracie s velmi silnou ochranou občanských práv, druhý jako stát pod vládou jedné (rudé) strany, a mezi nimi horká hranice.

Nuže, co se nestalo: západoněmecký stát začal téměř okamžitě rychle vzkvétat a během cca 15 let se změnil v největšího ekonomického tygra tehdejší Evropy – byl to *Wirtschaftswunder*, hospodářský zázrak, kterému mohly vítězná Francie a Británie leda tak závidět. Z východního Německa mezitím utikal, kdo měl nohy (cca 3,5 milionu lidí do roku 1961), a masový exodus vlastních občanů zastavila až stavba Berlínské zdi spolu s rozkazem střílet po prchajících osobách (*Schießbefehl*). Jediné, v čem byla NDR zřetelně lepší než její západní sestra, byla špionáž: *Stasi* byla světový hráč, což se o západní *Bundesnachrichtendienst* říci nedalo. A pak možná několik olympijských sportů.

Jak to vypadalo ze západoněmeckého hlediska? Pokud se vám podaří změnit rozbombardované bojiště na třetí největší ekonomiku světa (1970), je určitá samolibost možná i na místě ... a představa o tom, že *po německém způsobu se vylepší svět*, se tím pádem tiše vrátila zadními vrátky. Tentokrát ne v podobě císaře se zlatým věncem a řinčící šavlí, ke kterému oddaně vzhlížejí Bavor i Sas, ale v té moderně pokrokové podobě: *přátelé, s tím Grundgesetzem jsme na to opravdu kápli, jsme vzor, ostatní by se od nás měli učit*. Mimo jiné to dodnes vede k tomu, že myšlenka na zásadnější reformu německého státu je skoro tabu. *Freie Wähler* by do systému rádi zavedli více prvků přímé demokracie a zelenorudé strany zase různé klimatické závazky, ale po velkých reformách

nevolá víceméně nikdo.

(Je zajímavé, že té souvislosti mezi moderním politickým moralismem a prastarým heslem o německých způsobech, které ozdraví svět, si párkrát všimli i ve veřejných médiích středolevého charakteru. Krotce, ale přece.)

Realita ovšem předešla mentalitu a německý model roku 2024 není ani zdaleka tak úspěšný, jako byl roku 1964.

Dřívější dynamiku německého hospodářství zadusila nekonečná papírová řeka byrokracie, často spojené s novými ekologickými regulacemi. (To už nebyla generace obnovitelů země, jako spíš jejich děti.) Dnešní středostavovský Němec má citelně nižší příjem než středostavovský Američan nebo Švýcar, což vede k útěku mladých mozků ze země. Znovusjednocení s bývalou NDR byl zpackaný projekt, po kterém zůstala rozsáhlá vnitřní periferie plná zavřených továren a zahořklých důchodců – a na volebních výsledcích je to také pořádně znát, k tomu se ještě dostaneme zítra. Azylová a migrační politika je postavena na

nereálných ideálech starých více než půl století, které narážejí na masivní populační přírůstek v rozvojovém světě. Německý stát už nedokáže pokrývat své výdaje jen z vybraných daňových prostředků, ale hlubší zadlužování má zároveň zakázáno ústavou (*Schuldenbremse*), což se projevuje, mimo jiné, určitým chátráním a zaostáváním infrastruktury; aneb vlaky už dávno nejezdí přesně a bývá z toho i mezinárodní ostuda, protože právě sousední Švýcaři pak odmítají ty zpožděné německé vlaky na svoje území vůbec pouštět, aby jim nedělaly binec v jejich švýcarsky precizních jízdnicích řádech.

Než ale tyhle poznatky o nutnosti důkladných reforem prosáknou do hlav německé politické a kulturní elity a vyženou tu představu o Německu coby vzoru kamsi na smetiště, potrvá to desítky let. Mimo jiné proto, že nejde o žádnou zásadní zlomovou katastrofu, *Stunde Null* jako v roce 1945, která na vás zírala z každého shořelého domu a z každé mrtvolky ležící na ulici. Jde „jenom“ o pomalé zaostávání, plíživé zkosnatování všeho, pozvolné zhoršování situace. A toho se dá nějakou dobu nevídat, možná i pár desítek let. Politické poměry v ex-NDR se dají dlouho ignorovat, dění v horších čtvrtích a na horších školách se dá dlouho ignorovat (nechodíte-li tam vy ani vaše děti). Stane-li se dovolená v Karibiku příliš drahou, lze jet do Řecka a ještě si říci, že jste tím ušetřili emise CO2 a pomohli planetě.

Přesto k té změně mentality pomalu dochází, ale tempo té změny jako by odpovídalo tempu generační výměny. Nejmladší Němci, kterým bylo v době migrační vlny roku 2015 kolem deseti let, jsou dnes prvovoliči. Jejich volební chování je poměrně drasticky odlišné od poměrů před pouhými pěti lety. Dřívější pravidlo, že Zelení silně bodují mezi mladými, přestalo platit. Dnes jsou Zelení nejsilnější mezi voliči středního věku.

Tento glaciální proces je vždycky trochu popostrčen takovými událostmi, jako byly „oslavly různorodosti“ v Solingenu, které skončily ubodáním tří lidí. V takový okamžik si zase pár dalších hlav uvědomí, že mezi těmi nově přichozími jsou i lidé s mentalitou nájezdníků, kteří nepřišli obdivovat krásy německé ústavy, ale na té civilizaci je zajímavá leda to, jak ji zplundrovat a zničit. A pár dalších úst si to troufne říci nahlas.

Všechno je to ale silně komplikováno velikostí Německa, které je sice oficiálně federálním státem, ale nahoře se koncentruje příliš velká část moci. Obří struktury mají obří setrvačnost a trvá jim pekelně dlouho, než změní směr. To je i jeden z důvodů, proč bychom to s další integrací EU neměli přehánět, ba i určité rozvolnění by bylo na místě. Vynoří-li se před vámi ledovec, s menší lodí se mu snadno vyhnete včas. Ale pokud je ta loď velká...

Myslím si, že někdy kolem roku 2040, tedy v době, kdy Angela Merkel bude slavit své 85. narozeniny, se německý migrační model dostane zhruba tam, kde je teď ten restriktivní dánský. Je samozřejmě otázka, kolik tam tou dobou ještě bude žít Němců. Rozhodně (procentuálně) míň než Dánů v Dánsku, protože to už je pravda teď.

Socialisté v Minsku prosili rabiho Eliezera Rabinowitze, aby je podpořil v jejich úsilí o sociální reformy.

Rabi řekl: „Rád pomohu uskutečnit vaši ideu. Rozdělime si práci. Vy budete přemlouvávat bohaté, aby dávali, a já chudé, aby brali.“

HISTORIE: Sta let zotročování Evropanů

David Tolar NevPes

Šéf OSN hovoří o reparacích za atlantický obchod s otroky, Kamala Harris řekla během oslav objevení Ameriky, že kolonizátoři přinesli zkázu a násilí. Západní společnost je neustále vyzývána, aby se vypořádala se svou minulostí, neboť ta položila základy bílé nadřazenosti. Je to úmysl, nebo náhoda?

O základech bílé nadřazenosti hovořil šéf OSN António Guterres v březnu tohoto roku. Ve stejné době vydalo OSN tiskovou zprávu, ve které se píše:

„Kompenzační spravedlnost se musí vypořádat s vážným porušením lidských práv, které je hluboko zakořeněno v dědictví kolonialismu a otroctví. Výsledky dědictví zotročování a kolonialismu jsou devastující.“

Columbus Day

12. října slaví v Americe celonárodní svátek Columbus Day, den Kryštofa Kolumba, jako připomínku příjezdu slavného mořeplavce. Při této příležitosti řekla před několika dny Kamala Harris:

„Evropští cestovatelé přinesli vlnu devastace, násilí, krádeže půdy a pandemie nemocí.“

A v minulosti

Kdysi dávno, před 370 lety, byl na severu Afriky napsán jeden dopis. Francouzský konzul v Tunisu Jean LeVacher jej poslal v roce 1654 kardinálům v Římě. V dopise popisuje podmínky křesťanských otroků v oblasti Tunisu a píše:

Výběr, překlad, mezititulky autor:

Věřím, že Vaše Excelence si je velice dobře vědoma, kolik toho musí vytrpět křesťané zotročeni těmito barbary.

Jakmile se zmocní lodi nebo člunu, seberou křesťanům vše, co mají, a mnohdy jim nenechají ani žádný oděv na zakrytí a spoutají je řetězy. Pokud je na lodi nějaký mladý člověk, je první, koho zbíjí, aby od něj zjistili, kdo na lodi má peníze a kde je ukrývá nebo odkud jsou za účelem získání vyššího výkupného.

Jakmile dorazí do přístavu, odvedou zajatce do vězení nebo do privátních domů Turků, kteří vlastní loď, jež je zajala. Dva nebo tři dny po příjezdu jim oholí hlavy a dají jim ošacení.

Poturčenec horší Turka

Ne všichni otroci žijí ve vězeních, kterých je v Tunisu celkem 14, ale jen ti, kteří patří nejvýznamnějším lidem. Běžní lidé nechávají otroky ve svých domech a nejvíce trýznění otroci jsou ti, kteří jsou v rukou lidí z Andalusie, křesťanských odpadlíků, Řeků a méně bohatých Turků, protože ti jim dávají méně jídla, než je normou ve vězení, a požadují po nich více práce. Někteří dokonce chtějí po svých otrocích, aby po dokončení domácích prací šli do města prodávat vodu a přinesli domů peníze za prodej každý večer. Pokud peníze nepřinesou, není o bití nouze.

Z tohoto velkého množství otroků jsem ještě nezmínil ty nejpostiženější, tedy mladé lidi, po kterých Turci chtějí, aby páchali velké hříchy nebo aby se vzdali své víry, a pokud nestačí sliby a hrozby, přidávají bití a tolik špatného zacházení, že je s podivem, jak jej mohou vydržet.

S ženami zacházejí velmi špatně, bijí je, dávají jim mnoho práce, aniž by jim poskytl alespoň polovinu toho, co je nutné k přežití, a to všechno s cílem, aby se vzdaly své víry. Mezi ženami jsou takové, které neopustily dům svého pána deset nebo čtyřicet let od svého zotročení, protože Turci chtějí, aby se naučily zvykům jejich manželek, které po sňatku nevycházejí z domu.

Kruté tresty

Křesťané, kteří chtěli utéci na lodi a které chytili, byli různým způsobem mučeni. Jednomu utrhli zaživa končetiny, druhého rozčtvrtili a vláčeli městem, třetího vystavili nahého a jeho křesťanským spoluvězněm nařídili, že jej musí zabít jehlicemi, další byl pověšen hlavou dolů a upálen. Čtyřem otrokům uřízli nos a obě

uši, čtrnácti dalším pouze jedno ucho, které si museli uvařit a sníst.

Toto je, vážení pánové, stav těchto ubohých věřících, jejichž nešťastný osud je těžké popsat těm, kteří to nezažili nebo alespoň neviděli.

Takto popsal osud bílých otroků v severní Africe francouzský konzul. Součástí dokumentu o jeho dopise je i rytina z publikace ze 17. století, na které je zobrazeno 22 způsobů mučení, které používali barbarští piráti pro své křesťanské otroky.

Barbarské státy

Ve středověku vzkvétal obchod s evropskými otroky. Islámské státy ze severu Afriky nazývané „barbarské státy“ nejenže přepadaly lodě ve Středozemním moři, ale zejména pořádaly nájezdy na evropské pobřežní osady, odkud unášely bílé otroky pro prodej do muslimských zemí. Pirátské nájezdy měly za následek vyliďnění některých pobřežních oblastí v Itálii nebo ve Španělsku, ale piráti chytali otroky až v dalekém Irsku.

Zotročování Evropanů trvalo stovky let. Již ve 12. století posvětil papež Inocenc řád, jehož cílem bylo vykupování bílých otroků. Staletí trvající obchod s evropskými otroky ukončily až nově vzniklé Spojené státy. Krátce po svém vzniku, v roce 1801, vyslal nově zvolený americký prezident Thomas Jefferson válečné lodě k břehům Lybie, aby ukončily pirátské výpady. Výsledkem několik let trvajících bojů byla dohoda, že barbarské státy nebudou útočit na americké lodě.

Evropské státy ale platily barbarským státům na severu Afriky výkupné ještě do roku 1830 výměnou za to, že nebudou zajímat jejich lodě a zotročovat posádku. Lov bílých otroků ukončilo až obsazení Alžíru Francouzi.

Historické srovnání

Pro srovnání je dobré uvést, že první loď s africkými otroky dorazila k břehům Ameriky v roce 1619. USA zakázaly dovoz otroků v roce 1807. Velká Británie ve stejném roce zakázala mezinárodní obchod s otroky a vyslala svoje válečné lodě k jeho vynucování.

V turecké Osmanské říši vzkvétalo otroctví do počátku 20. století a při genocidě Arménů v letech 1915 až 1917 byly arménské ženy vystavovány nahé na trzích v syrském Damašku a prodány jako sexuální otrokyně. Teprve v roce 1933 se Turecko zavázalo dodržovat mezinárodní konvence o potlačování otroctví.

Post scriptum

Pozn. autora: Obyvatelé Evropy a celá západní civilizace je vystavena systematické antivzdělávací kampani, během které jsou některá historická fakta omílána neustále dokola a některá fakta se překrucují či zůstávají ležet skrytá pod tlustou vrstvou prachu. Proč? To není osud milionů bílých otroků v severní Africe nebo osud arménských žen hoden pozornosti? Je to prostě opomenutí, nebo je cílem oslabit jakoukoli snahu občanů o obranu vlastní civilizace?

České desatero pro zničení národa

Trpká legrace, plná zkušeností a pravdy ...

Přišlo emailem.

Desatero zničení ČR. Už dlouho jsem nečetl tak svěže napsaný článek. Možná by stačil poslední bod desatera, i když v celém tom textu je hodně podnětů k zamyšlení. Je to desatero, ale nikoliv „Božích přikázání“.

*

1) Nejprve se zsměšni celý národ. Jste nevzdělanci. V Nepálu je každý pasák yaků bakalářem. Tak se založí v každé opuštěné stodole soukromá vysoká škola, aby i holka tančící u tyče, či líný a hloupý synek čilého podnikatele měli alespoň Bc. Nejde o kvalitu, jde o statistiku. Klasické university opustí svou tradici Alma mater a zaplevelí se obory, o kterých uvažoval kdysi v Haliči Jára da Cimrman. Názory a práce univerzitních profesorů, které titul ctí, převálcují mediálně nejruznější buzno exhibicionisté.

2) Ze státních základních škol se inkluzivními a jinými věcnými experimenty vytvářejí budoucí školy pomocné, na nichž hlavní slovo budou mít nejruznější metodičky z oborů inkluze, integrace,

imigrace a vypravěčky korektních pohádek o princovi Bajajovi z Ugandy a jeho partnerce Popelce z Damašku.

3) Pak je třeba zničit národní ekonomiku, hlavně průmysl. Nic neumíte, všechno, co jste kdy vymysleli a vyrobili, byl neprodejný šunt. Nikdo ve světě nestojí o vaše nákladní tatrovky, motorčky, sigma pumpy, letadla, obráběcí a textilní stroje, sklo a bižuterii. Zavřete vaše továrny a místo nich otevřete montovny. Aby se neřeklo, na chvíli necháme zazářit pár vašich slovných „kapitánů průmyslu“. Ti se nakonec za pár let se svými Titaniky propadnou do septiku, protože nevěděli, že správný kurz určuje kompas a ne teploměr.

4) Vy jste tak neschopní, že si ani neumíte načerpat minerálku z vaší země, vy si dokonce neumíte ani nahnat pitnou vodu do vodovodních trubek. Ještě, že jsme tu my a za mírný bakšiš to pro vás uděláme sami. Rozinky vyzobeme, ze zbytku uděláme sklady ojetých pneumatik, a co by nám mohlo jó konkurovat, odkoupíme, utlumíme a zavřeme.

5) A pokud se to českému „proletariátu“ nelíbí, tak bacha. Stačí jeden letecký most z Ulánbátaru a můžete se pakovat. Za devět měsíců se nám počet budoucích zaměstnanců ze země Olgoje Chorchoje zdvojnásobí.

6) Zvláště důležité je zlikvidovat zemědělství a potravinovou soběstačnost. Začne se žvaněním, že celá desetiletí jsme jedli jedovaté potraviny. A s námi se trávili Rakušáci luxující cukrárny ve Znojmě či Slavonicích a dalších nejen příhraničních městech. A kolony Němců, kteří se v Karlových Varech či Mariánkách cpali kachnou se zelím a vzdychali Mein Gott, ta kachna voní po kachně.

7) K čemu vlastně potřebujete zemědělství? V Maroku je brambor a jahod, které vám levně dovezeme a draze prodáme. K čemu sady. V Chile a Jihoafrické republice je tolik hrušek, že se pod nimi lodě prohýbají. Na Novém Zélandu je jablek jak euromravenců. Po Evropě bloudí kamiony s tunami kuřat, prasat a skotu a vy byste se chtěli mořit nějakou samovýrobou. Mléko je navíc nezdravé a jogurt dnes dokážeme udělat i z bramborového škrobu. Pěstujte naftořepku a budete druhý Kuvajt. A opuštěné kravíny a vepřiny jsou přece nejlepší skleník pro pěstování bylinek typu Hanojská majoránka.

8) Ta nejdůležitější etapa je pak znesvěprávnění národa. Zformuje se banda speciálních věrozvěstů, kteří nám začnou vyčítat, jak jsme nemultikulturní šovinisté, kteří utlačují své spolubližní. K nim se připojí i saudskoarabský komisař a prohlásí „u vousu Prorokova, u nás se mají ženské líp, než ta vaše vykořisťovaná etnoskupina“. Neúspěch desítky let trvajících snah o integraci se vysvětlí tím, že při integrování byla pošlapána jejich práva na zachování specifických rysů jejich obohacující odlišnosti.

9) Zásadou likvidace národa je ustupování rostoucím požadavkům všech exotických odlišností a označování opravdových hodnot za měšťácký přežitek staré Evropy.

10) Pochod anální hrdosti se povolí se vši slávou, demonstrace proti němu se zakáže jako vyvolávání třídní nenávisti proti pavím pérům v rektu. Poslední etapou, je vstup do celoevropské organizace, protože v jednotě blbosti je síla. Když ze samostatných přiblížených jedinců dokážete vytvořit urvaný dav, pak ze samostatných států nakonec dokážete vytvořit sebedestruktivní unii. Současný příliv obzerných uprchlíků je jen poslední sloka unijní hymny „Óda na radost“.

Jmenuje se „Rekviem za zbabělost“. Je těžké pochopit a rozumově vysvětlit takovou hlubokou a zrychlující se degradaci Evropy, která se sama žene do zkázy a ještě se u toho usmívá.

Pomalou, ale jistě, jim všechno vychází...!!!!

Už je to cca čtyři roky, co tento článek vyšel. A jelikož nejsou v EU moc trpěliví, bude tu teď rychleji přituhovat...!!!

(přišlo do redakce internetem)

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 10,30 hod. a české mše svaté budou **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené.**

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888**; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevren: Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney, www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeescscc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148, **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

Pouze v neděli od 12-16 hod.

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potřebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglín Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11.,8.12.2024, — 16.2.,16.3.2025

Rezervace zapotřebí.,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod. Výuka češtiny.

(Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádío . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 2 prosince Léta Páně 2024

Jaká tajemství má Thajsko, která nechce cizincům prozradit?

Jonathan Riikonen

Učil jsem tam rok a půl. Říct, že jsou to nepřátelštější lidé, je jen vnímání turistů, protože jsou to platící zákazníci a za peníze se s nimi samozřejmě zachází hezky. Nechci být neuctivý, ale upřímný, a pravdou je, že studenti jsou nejlínější, s jakými jsem se kdy setkal (učil jsem také v Číně, na Tchaj-wanu a ve Vietnamu). Devadesát procent z nich nemělo o učení vůbec zájem, jediné, co pilně dělali, bylo, že se ráno modlili před sochou Buddhy.

Také jsem bydlel na třech místech a pokaždé mi s nejrůznějšími výmluvami nevrátili kauci za nájem. Raději tady skončím, než mě někdo označí, vždycky se najdou lidé, kteří se urazí, když vážně vyprávím o vlastních zkušenostech.

Samozřejmě, že v každé zemi jsou různí lidé, ale zejména Čína a Vietnam byly úplně jiné než Thajsko.

Dluží Vám někdo peníze v Austrálii?

Vymáhání dluhů soudní cestou není obtížné, i když lidé často váhají a nepodniknou potřebné kroky.

Pomáhám věřitelům s vyplněním a podáním formulářů potřebných k vymáhání jejich oprávněných pohledávek.

Veškeré soudní poplatky se přičítají k dlužené částce a nakonec je zaplatí dlužník.

Steven: **0419 807 000** neb **02 95411500**.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Marie Zivalova - \$5.00

Mikuláš v Sydney

Bude tentokrát mezi kluby zkoordinován, takže:

8. prosince – v Sokole v Sydney

15. prosince v Československém country klubu

Co koluje mezi lidmi

A já jsem stejně v nemilosti u našich státních zastupitelů, takže nic nemohu pokazit...

Zajímavé je, že nejobširněji informoval o cestě s. generála, presidenta do Austrálie tzv.

“bulvární časopis “ AHA a Blesk.

<https://www.blesk.cz/clanek/zpravy-politika/800136/krokodyl-pavel-v-australii-u-krajanku-si-pochutnal-na-klokanim-gulasi-a-steaku.html>

Jinak o cestě v ostatním tisku je opravdu poskrovnu. Nejlépe se o celé té expedici s. generála vyjádřil pan jmenovec Vratislav Řehola na YouTube, stojí to za to si jej poslechnout...

https://www.youtube.com/live/x_kmqHYkNk4?si=xSX1CJRbch34zbsZ

<https://www.youtube.com/live/VYcW5j6mfHw?si=2eq4fduscR0hkpG->

CzechoSlovak Country Klub

Klub bude mimo provoz přes Vánoce a Nový rok – To je od 16.prosince do poloviny ledna.

Hugova astmatická láska k Brnu

Z Brna pocházeli dva moji nejoblíbenější herci klasického typu, Karel Höger a Hugo Haas. Oba sice z Brna odešli, Haas už po dvacítce, Höger jako pomalu čtyřicátník, ale Brno je utvořilo a jistě v nich hodně brněnského zůstalo. Určitě je to slyšet v jejich řeči, v její měkké a jak jen možno líbezné moravské intonaci, která ovšem u obou byla dokonale kultivovaná a zjemnělá, tedy žádný hantec nebo když tak jen trochu, ale ta nejlíbivější forma češtiny. Vůbec si myslím, že lidé na Moravě mluví pěkněji a zpěvněji, i když už i to bohužel mizí, skoro všichni už mluví, jak slyší od Pražáků čili Švédů v televizi nebo na youtube nebo kde všude.

Ale já přece jen vždy, když vylezu na brněnském nádraží z vlaku, pookřeji, hercna se mi rozbuší, neboť Brno, to si nebudeme borci lhát, to je pro Pražáka, pohyblivý svátek. Jak jsou pohyblivé židovské svátky, tak v Brně začíná být jeden stabilní, neboť koncem srpna se tam už potřetí konal festival židovské kultury ŠTETL, a já měl zatím to štěstí u toho být. A protože jedna linie toho festivalu byla věnována bratrům Hugovi a Pavlovi Haasovým, tak já už budu vždycky nejspíš vědět, že hned naproti tomu nádraží, na začátku Masarykovy ulice stojí monumentální dům, kde měli Haasovi obchod s obuví. Teď už není ten masivní art decový dům tak krásný, jak podle fotografií musel být v tom roce 1914, kdy ho dostavěli, ale je jasné, že to byla dobrá adresa. Člověk přijede do šatlu a hned si chce koupit boty, aby nedělal ostudu, nebo když odjíždí, na poslední chvíli něco jako souvenír – a co může být lepší, než boty z Brna od Haase! Vlastně tedy od Zajíce protože otec Zikmund Haas se cítil být českým Židem, takže v přízemí v parteru se skvěl nápis „Obuv českého průmyslu U zajíce“, což tehdy v centru Brna – Brunn nebylo úplně běžné, vždyť i okolní nápisy byly spíš německé. Ale Haasovi se hlásil k Čechům, doma se česky mluvilo a v tom obchodě i česky prodávalo. Teď je tam Döner kebab, na rožni se točí podezřelá hmota, turecký personál vás ale obslouží v globální češtině, to je nutné uznat. (...)

Brno je pro některé lidi, třeba pro mě, okamžitě divadlo na Provázku. Tam se právě v souvislosti s festivalem Štetl hraje představení Noir Haas, dvě herečky, Tereza Marečková a Naďa Kovářová, se tam převtěly do Huga a Pavla, ale také do Soni a Bibi, hrají, tančí, zpívají, a snaží se přivolat ten dávno vyvanulý a zmizelý „genius loci“ města, ve kterém ještě Haasovi mohli žít a cítit se v něm jako doma. To „noir“ znamená tmavé, černobílé, ale také samozřejmě žánr filmů, které Hugo natáčel v Hollywoodu, kde se se statečně protloukal čtyřicátými a padesátými lety. To už nikdo kromě něj z Haasových nežil, otec Zikmund a bratr Pavel byli nejprve 1. prosince 1941 odvezeni do Terezína, kde žili skoro tři roky: Pavel tam napsal své vrcholné skladby, spolu s Hansem Krasou a Karlem Ančerlem se stal „skladatelem terezínského ghetta“, toho vrahy vnučeného pokladu zdejší hudební kultury, hudby provozovaná v předpokojí smrti. Do jejího pokoje vešel 18. října 1944 v Osvětimi: na rampě prý dostal astmatický záchvat, což rozhodlo o tom, na jakou stranu bude odstrčen. To astma bylo posledním pozdravem z Brna, neboť jím trpěli oba bratři od dětství, Brno byla městem kouře a komínů, pokašlávání bylo takovým brněnským standardem. Na astmatický záchvat umřel i Hugo, prý si ve vídeňském bytě smažil vajíčka, usnul u toho, když se probudil, byl plný čmoudu. Hugo se vlastně udusil. To bylo 1. prosince 1968.

Na brněnském židovském hřbitově je hrob rodiny Haasových bez zbytečků otce a syna, spolu s matkou Olgou je tam uložen jen Hugův popel: Židé se přitom nezpopelňují, tedy neměli by. U toho hrobu mi došlo, že Hugo si to ale nejspíš přál kvůli otci a bratrovi, jejíž popel byl rozfoukán na břehu Ohře a v pláních u Osvětimi. Ten jeho se aspoň vrátil do Brna. (...) napsal Jiří Peňás

ALBERTO VOJTĚCH FRIČ

(8. 9. 1882 – 4. 12. 1944)

Před 80 lety zemřel v Praze na Bulovce na následky škrábnutí rezavým hřebíkem etnograf, cestovatel, botanik, fotograf a spisovatel Alberto Vojtěch Frič. U jihoamerických indiánů byl známý také pod jménem Niodčik, které znamenalo Bílý krokodýl a vysloužil si jej, když se pouhým nožem ubránil rozrušené krokodýlí samici. U indiánů v Paraguayi si vysloužil jméno Karai Pukú neboli Dlouhý lovec a doma v Evropě byl znám také jednoduše jako Lovec kaktusů. Narodil se v Praze roku 1882 do rodiny známého právníka a náměstka pražského primátora Vojtěcha Friče a jeho manželky Rosalie, rozené Švagrovské.

Od mládí projevoval nadání v přírodních vědách, vyhlášeného kaktusáře a cestovatele z něj ale učinila náhoda. První kaktus si totiž pořídil z pouhé pomsty kvůli celníkovi, který ho šacoval a škodolibě rozbíjel vejce, když je bez placení potravní daně s kamarády pašovali ze Žižkova do Prahy. Kaktus *Echinopsis eyriesii* ukrytý v sáčku namísto obvyklých vajec svůj účel splnil dokonale a přivodil celníkovi bolestivé překvapení. Poté kaktus nejprve putoval do zapomenutí doma na okno, když však po několika týdnech zapomenutý nástroj pomsty nečekaně vykvetl, zcela Vojtěchovi učaroval a ten již světu kaktusů navždy propadl.

V patnácti letech byl již považován za jednoho z největších znalců kaktusů ve střední Evropě a udržoval korespondenci s odborníky z celé Evropy, kteří jej považovali za význačného botanika a zaslali mu žádosti o konzultace a pozvánky na kongresy. Když v roce 1899 postihla jeho skleník nehoda a celá sbírka kaktusů za tuhých únorových mrazů pomrzla, nevzdal se a rozhodl se založit sbírku novou, tentokrát ale již sestavenou z kaktusů vlastnoručně nasbíraných. V osmnácti letech dostal po dvou letech přemlouvání od rodičů konečně povolení k první zahraniční cestě do Jižní Ameriky. Nakonec jich mezi lety 1901-1929 absolvoval celkem sedm a jednu do Ameriky Severní. Celkem na cestách strávil téměř dvanáct let, věnoval se sběru kaktusů a objevování, později se více zaměřoval také na sběr etnografických materiálů o dosud nedotčených indiánských kmenech, neboť si uvědomoval, že kaktusy přichod bílého muže a civilizace přežijí spíše než indiáni.

Na svých cestách pořizoval také mnoho botanických a etnografických fotografií a je proto považován za průkopníka české cestopisné fotografie. Hned při první cestě v letech 1901-1902 jej potkala nepříjemná událost, když se střetl s jaguárem a utrpěl velmi těžká poranění. Jaguára však osmnáctiletý Frič dokázal zabít a jako muž, který "přežil v objetí jaguára" si v očích indiánů vysloužil téměř božskou úctu, která mu při budoucích cestách velmi pomáhala. Při druhé cestě v letech 1903-1905 strávil mimo jiné delší čas v povodí Paraguaye u indiánského kmene Čamakoko, oženil se zde s indiánkou Loray neboli

Černou kachnou, a z jejich vztahu se narodila dcera Herminia Ferreira Fric (1905-2009).

Při návratu při své třetí cestě, podniknuté v letech 1906-1908 Frič sice již Černou kachnu ani dceru Herminii nenašel, dodnes však v Paraguayi žije mnoho indiánských rodin, které se díky Fričovi a osmi Herminiiným dětem hrdě hlásí k českým kořenům a jménu Fric. Z třetí cesty přivezl Frič do Prahy příslušníka kmene Čamakoko Čerwuiše, česky Červíčka, aby zdejší lékaři odhalili původ záhadné nemoci, která decimovala jeho kmen. V Praze Čerwuiš pobýval v letech 1908-1909, známé byly například Fričovy a Červíčkovy výpravy ke Flekům. Po odhalení střevního parazita a určení léčby se spolu s léky a Fričem při jeho čtvrté cestě (1909-1912) vrátil do vlasti, přizpůsobit se ale zpět domorodému způsobu života již plně nedokázal a historiky z Čech, například o chození po (zamrzlé) vodě, mu doma nikdo nevěřil.

První světová válka znamenala pro Friče na několik let překážku v cestování, pátou cestu podnikl až v letech 1919-1920. Po návratu z cesty pojal za svou evropskou manželku Dragu Janáčkovou, s níž měl syna Ivana Vojtěcha. V letech 1923-1924 vykonal svou jedinou cestu do Severní Ameriky, v roce 1927 cestu sedmou opět do Ameriky Jižní a poslední cestu absolvoval v letech 1928-1929.

Frič popsal desítky nových druhů kaktusů, na třicet jich bylo pojmenováno jeho jménem, stal se odborníkem světového formátu. Jeho objevy přitom byly výrazně větší, neboť psaní strohých vědeckých prací a publikace výsledků ho příliš nebavilo a zásluhy si tak mnohdy připsali jiní. Shromáždil také nejčinnější evropskou sbírku kaktusů své doby, ta však v průběhu druhé světové války zanikla, když se mu nepodařilo zajistit dostatek topiva a kaktusy ve sklenicích umrzly. Během svých cest sestavil slovníky 36 indiánských jazyků, pořídil stovky fotografií a přivezl tisíce unikátních etnografických předmětů. Větší část těchto sbírek skončila rozptýlena v zahraničních muzeích, jen malá část v Náprstkově muzeu.

Vedle odborných knih psal také populární dobrodružné knihy pro mládež, například Dlouhý lovec nebo Strýček indián, které se dočkaly řady vydání. Významným etnografickým počinem se stala jeho kniha Indiáni Jižní Ameriky. Již před druhou světovou válkou veřejně deklaroval negativní postoj k Hitlerovi, když po něm pojmenoval jeden ze svých neduživých kaktusů.

Druhou, prosperující rostlinu pojmenoval po Einsteinovi, který měl židovský původ, a svůj čin zveřejnil. Když krátce poté obdržel návštěvu agentů z německého velvyslanectví, která se o rostlinu velkého vůdce zajímala, odvětil: "Tak pánové by se rádi podívali na rebucii adolf hitler? Tak to je pěkněj schour pánové. Podívejte se, tady ho mám, nekvete to, jen to krní. To není nijak zajímavá rostlina, asi mně co nejdřív chcípne. Ale jestli chcete vidět, co stojí za podívání, tak to je rebucie einsteinii. Podívejte se, jak pěkně kvete a jak se má k světu, to je docela něco jiného." [1] Německou okupaci snášel špatně, na protest se uzavřel doma a někdejší cestovatel odmítal opouštět dům dále než k brance pro poštu. Nechal si také narůst dlouhé vousy a nemínil se oholit dřív, než okupanti odejdou. Toho se ale již nedočkal, v roce 1944 se škrábl o hřebík a onemocněl tetanem.

Požadoval po lékařích, aby mu v rámci léčby aplikovali šípový jed kurare, který podle něj indiáni proti tetanu relativně úspěšně používali, ti však raději zůstali u standardní léčby. Dlouhý lovec, muž, kterého neskotil jaguár ani krokodýl, v nemocnici na Bulovce 4. prosince 1944 na následky škrábnutí rezavým hřebíkem umírá. Pohřben je na lesním hřbitově u motolského krematoria.

Zdeněk Troška:

Žiji velmi skromně a snažím se, aby čas důchodu byl milý

Karolína Lebedová

Jen málokdo v Česku nezná jeho legendární komedie a pohádky. Režisér Zdeněk Troška je za každé situace dobře naladěný a srší humorem. Stejně jako jeho tvorba. Dokonce by se zdálo, že snad ani nestárne. Přinejmenším o tom tak nepřemýšlí, protože letos oslavil jubilejní 70. narozeniny, a on jim říká druhé výročí pětatřicátých narozenin. V rozhovoru pro České důchody se svěřil, jak si užívá zaslouženého důchodu, i co si myslí o jeho výši.

Potkáváme se v Českém rozhlase v pořadu Tobogán, kde se kromě vašich narozenin slavilo i 40 let od první klapky filmu Slunce, seno, jahody. Jak jste si to užil?

Já už jsem byl asi potřetí v Toboganu, je to pořád stejně krásné. Lidi bezvadní, jak obecnostvo, tak ti, co tam byli se mnou. Je to prostě veliká radost setkat se po delší době se skvělými kolegy a herci jako je Pavel Kikinčuk, Jarka Kretschmerová nebo Broněk Černý alias Venca. A samozřejmě mám moc rád i Aleše Cibulku.

Byly tam oslavy vašich dvojnásobných pětatřicetin, a já jsem si všimla, že jste trochu háklivý na ten věk...

Ne, to jsem hrál, tomu nemůžete věřit. To byl můj herecký výkon. Ale jestli jste mu uvěřila, tudíž jsem to zahrál na jedničku.

Takže jste smířený s tím, že čas prostě běží?

No jistě, samozřejmě, co bych dělal jiného? Jednou to tak je, tak to člověk musí tak brát, musí se s tím smířit a musí si to hýčkat. Jinak se zblázníte, to nejde jinak. Přece jen už jedeme do finále, tak v pohodě a s úsměvem.

Naposledy jsem s vámi dělala rozhovor před osmi lety, a vy dnes vypadáte pořád stejně. Jenom vám trochu zešedivěly vlasy. Jak je možné, že jste pořád v takové kondici?

Víte proč? Já vám to řeknu. Když se mě ptají lidé: „Pane Troško, jak to, že vypadáte tak dobře?“ Tak jim říkám: „Protože mě doma netrápí žádná ženská.“ *(smích)*

Ano, máte život bez stresu. Ale rád jíte, a co jsem pochopila, máte rád vajíčka, rajčata, koprovku, prejt... To ale není nejzdravější.

To máte jedno, na něco se musí umřít. Já vám něco řeknu, já nemít třetí den vejce, tak mám absták.

A cholesterol je v pohodě?

Cholesterol naprosto v pohodě, všechny ty lipidy mám naprosto v pořádku. A víte, jaký mám tlak? 125/70. To je přeci úžasné, ne? Jako dítě ve třetí třídě. Já kromě vajíček pojídám kila rajčat a piju rajčatovou šťávu a ty nějak ten cholesterol vyrovnávají.

Další film už nenatočím

Kolik let jste už oficiálně v důchodu?

Už osm let.

Dobře, ale osm let jste v důchodu jen na papíře, pracoval jste...

Ano, a čtyři roky už netočím, už jsem to zabalil. S covidem jsem ukončil činnost.

Zajímá mě, jestli jste v pohodě, protože nemáte žádný stres kvůli práci?

Ale já ho neměl nikdy, stres. Nikdy jsem se nestresoval.

Vy jste tedy šťastný člověk.

Nebo nervy, to vůbec, nikdy. Nikdy jsem neměl stres, nikdy jsem neměl deprese. Stejně jako jsem nikdy neměl trému, nic takového. Jsem v pohodě celý život.

To snad ani nemůžu vydat, protože naštvete spoustu lidí.

NOVINY – Zajímavosti s kulturou ba i odjinud

Někteří lidé za to nemohou, ale mnozí si to dělají sami! A zvláště ženy, ty mají speciální buňku s deprezou. Deprezovou... *(smích)* Mám také jednu radu – nekoukejte na zprávy, pak budete taky v pohodě jako já.

Pane Troško, v Toboganu vás pan Cibulka trochu nakouzl, že musíte ještě něco natočit.

Opravdu vás nikdo nepřemluví?

Ne. Jsem rozhodnutý. Konec, finito.

To není možné, že si za tím tak stojíte, vždyť vaše díla jsou super.

Lidi na mé rozhodnutí mají různé reakce, dokonce mi nadávají, jsou rozčilení. Říkají: „A na co budeme koukat, pane Troško?“ Tak říkám: „Máte americké filmy.“ A oni: „Na ty prdí Bílý tesák.“ *(smích)* Takhle, na americké se nedívám vůbec, to je pořád jenom samá řežba, samé války, krev, samá agrese.

A na co koukáte vy? Jaké filmy máte rád?

Já mám rád české filmy pro pamětníky, třeba Počestné paní pardubické, Nebe a dudy, Katakomby a tak dále. Hlavně filmy pana Václava Kršky, Stříbrný vítr, Měsíc nad řekou, pohádku Legenda o lásce, to je moje obrovská láska, hrála tam Jana Rybářová, kterou miluju dodnes. A vůbec, na ty moderní já nejsem.

Zajímá mě, kromě toho, že si v důchodu čtete a vrátil jste se do jižních Čech, jestli se vám po Praze nestýská?

To si piště, že ne! Já jsem spokojený, v pohodě, takže ne. Já to беру jako knihu života. Jedna kapitola dětství, druhá kapitola školy, třetí kapitola práce, profese a čtvrtá kapitola odchod do důchodu. A všechno člověk musí brát tak, jak to je. Takže já to беру tak, že ano. Skončila kapitola natáčení, tak vím, že bude další kapitola, ta se jmenuje důchod. A snažím se, aby ten důchod byl milý, příjemný, abych z něj měl radost.

Provádím lidi po Hošticích

Co celý den děláte? Já vím, že nemusíte dělat nic, že jste z toho nadšený, ale jak vypadá váš den tam dole na jihu?

Jsem ranní ptáče, vstávám ve čtyři hodiny. Ano ve čtyři hodiny, vyspalý, plný energie, to znamená, že vyskočím oběma nohama, to umím, udělám hygienu a pak jdu vyřizovat poštu, čtu si.

Bohužel se u mě jako poslední probouzí žaludek, takže jím až tak čtyři, pět hodin po probuzení, jinak by mi to nechutnalo. Udělám si nějakou dobrou snídani, a jak říkám, po snídani se těším, jak si po obědě hezky zdřímnu. Říkám, že jdu vodorovně přemýšlet. A pak jsem venku, nebo si zase čtu. Takže úplná pohoda. A nemusím mít žádné moře, žádné Dolomity, nic.

Ted' mi táta říkal, že viděl v televizi reklamu, kde zvete všechny do Hoštic. Jezdí tam za vámi lidi na nějaké zájezdy? Pořád ukazujete Hoštice?

Pořád. Každý den, už 39 let.

Už 39 let provádíte po Hošticích?

Dokud žila ještě Kelišová, tak ta ty lidi prováděla sama. Nebo paní Konopníková. To bylo úžasné, přijeli turisté a najednou tam s nimi stála Keliška, kterou znali z toho filmu. Úplně stejná, stejně oblečená, ti lidé byli úplně v šoku. Jásali, plesali, ona je tam prováděla: „Tady jsme natáčeli to, tady to, tady jsem zlobila na pana režiséra...“ To byla zábava.

A ted' je provádíte vy?

A ted' je provádím já, ano, když jsem doma. Jinak i ostatní Hoštičáci. *(smích)*

Důchodci by se mohli mít lépe

Moje další otázka je politická. Myslíte, že se dnešní důchodci mají dobře, nebo by se mohli mít lépe?

Mohli by se mít lépe, to víte, že ano, kdyby je vláda neokrádala o peníze, které si zaslouží. Tohle беру jako opravdu podraz, celý život makali, dělali

všechno pro to, aby si ušetřili nějaké peníze na důchod a pak přijde nějaký – a ten jim to sebere? To je sprostota toho největšího řádu, nezlobte se. A je to jedno, jestli tam je ten, nebo onen, prostě to se nedělá.

Kdyby se necpaly peníze na Ukrajinu, tak tady ty peníze jsou. Víte co, pomáhat můžu z přebytku. Když mám přebytek, tak to pochopitelně můžu vzít a dát to na bohubilé účely, ale ne, že si na to půjčím ještě támhle miliardy, které budeme všichni splácet. Proč?

A vy jste se tedy připravil na důchod, nespolehal jste se na stát?

Ne, vůbec ne.

Nespolehal, nebo nepřipravil?

Ne, připravený jsem byl, žiji velice skromně, nepotřebuji mít žádné čápy s mákem k večeři. Rozumíte, mně stačí chleba namazaný sýrem, na to si dám na plátky nakrájený česnek a máte perfektní snídani. A vejce samozřejmě, a pak ty rajčata, rajčatový džus. Já moc peněz k životu nepotřebuji, ale samozřejmě na důchod jsem připravený byl.

Jste spokojený s výší svého důchodu?

Kdyby přitlačili, vůbec bych se nezlobil. *(smích)* Ale musím držet hubu, aby mi nesebrali i to, co mi dali.

Jak jste oslavil ty svoje druhé pětatřicáté narozeniny, byl nějaký mejdan?

Úplně upřímně, já jsem vůbec žádné oslavy nedělal, protože to nemám rád a nikdy jsem je ani rád neměl.

Ale přeci jenom je to jubileum a je to ten čas polemizovat.

Jaké jubileum, prosím vás, co chcete slavit? Že jsem blíž ke smrti? Nic, žádné takové. Žádné oslavy, žádné dary. Nemám rád, když mi lidé dávají dárky, i když jsou hodní, ale mám takový pocit, že mě to zavazuje. Takže jsem utekl do lesa, vypnul jsem telefon a nikdo mě nenašel.

A nebyl to třeba čas pro vás, že byste polemizoval, co se mi v životě povedlo, co jsem mohl udělat lépe?

Takové to, jestli jsem nějakým způsobem udělal nějakou inventuru? Ne, vůbec ne.

A pane Troško, ted' se zeptám, je to možná trochu osobní, když nebudete chtít odpovídat, tak nemusíte. Vy žijete sám, co když budete jednou potřebovat pomoc?

Tak máme přece domovy důchodců, ne?

A už máte zarezervované místo?

Ještě ne. Nebo se třeba dostanu do LDN. To ted' vůbec neřeším. Protože nakonec zemřu ještě mladý a krásný. *(smích)*

Mně se líbí váš pozitivní přístup, a proto bych se na závěr zeptala, co byste vzkázal našim čtenářům, kteří jsou třeba mladší než vy, ale už jsou také v důchodovém věku a myslí si, že podzim života je „na prd“, že to stárí je „na prd“. Jak by to měli prožívat?

Musí využít ten čas, ve kterém můžou naplno rozvinout své koníčky, které si třeba během pracovního života nemohli dovolit, nebo dopřát, nemohli se jim naplno věnovat. Ať chodí na houby, ať chodí plavat, v létě třeba k řece nebo k rybníku, ať si hezky čtou, ať chodí na zahradu grilovat nebo jen opékat burty na klacku. Ono těch aktivit je, jen nebýt líný a pohodlný, a hotovo, dvacet.

A být nad věcí, to je důležité. Víte co? Všechny nemoci jsou ze stresu.

A ten vy nemáte, takže jste zdravý jako řípa...

Ano, všechny nemoci jsou ze stresu, jenom kapavka je z potěšení. *(smích)*

Moc děkuji za rozhovor.

Žena říká samu muži: • " Ta tabletka na zvětšení penisu ti pomohla! Dneska , jsi větší kokot, než jsi byl včera!"

Šídlo v pytli neutajíš

George Švehla – Modré hory

Ty odkazy z anglické wikipedie pod článkem a další odkaz pod ním stojí za přečtení. Jak se říká šídlo v pytli neutajíš a kořeny nacismu nejdou vymýtít. Je to zřejmě v genech. A tato baba jede se má stát opět šéfkou komise.

<https://www.infokuryr.cz/n/2024/06/26/otec-ursuly-von-der-leyen-omilostnil-nacistickeho-masoveho-vraha/>

Dokumenty o zločinech a zproštění viny Ericha Gustava Scharfettera, nacistického masového vraha odsouzeného k 18 doživotím a omilostněného otcem Ursuly von der Leyenové, byly v Rusku zveřejněny poprvé. Expert Ruské vojenské historické společnosti, vedoucí projektu „Digitální historie“ Egor Jakovlev spolu se skupinou badatelů našli a přeložili dokumenty vyšetřování případu nacistického zločince Ericha Gustava Scharfettera, odsouzeného 1. února 1980, zemským soudem města Stade na 18 doživotí za 18 vražd spáchaných v koncentračním táboře na okupovaném území SSSR.

Zemský soud Stade odsoudil 1. února 1980 nacistického zločince Ericha Gustava Scharfettera k 18 doživotím za 18 vražd spáchaných v koncentračním táboře na okupovaném území SSSR. O deset let později, v únoru 1990, ministr-prezident spolkové země Dolní Sasko Ernst Albrecht (CDU), otec předsedkyně Evropské komise Ursuly von der Leyen (CDU, v letech 1976-1999 stál v čele zemské vlády Dolní Sasko), omilostnil ho pro jeho šedivění a zhoršující se zdravotní stav. Scharfetter byl propuštěn na svobodu 30. března 1990. Zemřel v roce 1998 ve věku 90 let.

Erich Gustav Scharfetter se narodil v Gdaňsku 27. května 1908. Po škole si vyzkoušel různá zaměstnání, vstoupil do NSDAP (od února 1931) a generálů SS (od listopadu 1933). V červenci 1939 byl povolán do Waffen-SS, kde absolvoval vojenský a sanitární výcvik. Zúčastnil se polského tažení, poté sloužil v různých jednotkách SS jako sanitář a absolvoval další výcvik v boji proti nemocem a epidemiím.

Na podzim roku 1943 byl Scharfetter poslán do okupovaného Estonska do poboček koncentračního tábora Vaivara – Ereda, Kuremäe, Joehvi – kde spáchal své zločiny, za které stanul před soudem o desítky let později. Tyto tábory vznikly v rámci likvidace ghet v pobaltských státech a v Bělorusku. Velitelem komplexů koncentračních táborů Vaivara byl SS Hauptsturmführer Aumeier (popraven v Polsku v roce 1948); lékařskou sekci měl na starosti první táborový lékař, SS Obersturmführer Franz von Bodmann. Vnější bezpečnost zajišťovaly estonské policejní prapory a vnitřní pořádek udržovali vězni kapo. Německý personál byl malý a hlavní část zaměstnanců tvořili kolaboranti.

Poté, co byl evakuován z Estonska kvůli přístupu Rudé armády, Scharfetter sloužil v koncentračním táboře Stutthof, pobočce Troli. Tam si poranil nohu a od podzimu 1944 ležel ve vojenské nemocnici. V posledních měsících války se přestěhoval do Hamburku, kde zůstal se svou rodinou. Od roku 1956 vyplouval na moře jako strojník na různých plavidlech společnosti Hapag. Poté, co mu jeho žena v listopadu 1960 napsala, že se o ně zajímá policie, Scharfetter vystoupil z Hamburku v Port Saidu a požádal o azyl v Egyptě. V následujících letech pracoval jako technik pro egyptský státní podnik, ale v listopadu 1977 se

rozhodl pro návrat do NSR. Byl zatčen ihned po příletu na mnichovské letiště na základě zatykače vydaného okresním soudem Stade. 13. prosince 1978 začal soud.

Soud se zabýval událostmi v táborech Kuremea (500-1000 vězňů), Joehvi (150 vězňů) a Ereda (až 1000 vězňů). Prvním obviněním byla vražda skupiny Židů v Kuremea. Podle pamětníků v zimě 1943-1944 (neměli žádný kalendář) přijel do tábora Scharfetter a vyžádal si od táborového zdravotníka (který byl také místním vězněm) seznam nemocných a nemohoucích vězňů. Původně plánoval zabít tyto lidi injekcí, k čemuž si připravil injekční stříkačku a drogy. S pomocí velitele tábora Engsta byli vězni na seznamu – bylo jich 15–22, výpovědi svědků se liší – jeden po druhém odvážen do kasáren, kde měli dostat smrtící injekci.

Ale něco se pokazilo: buď oběti se smrti nespěchaly, nebo se injekční stříkačka rozbila, ale Scharfetter je náhle začal zabíjet krumpáčem a pak každé z nich podřízil hrdlo. Jedné oběti (svědek řekl, že to byla dívka) se podařilo uprchnout z kasáren, ale velitel ji zatlačil zpět dovnitř a Scharfetter ji zastřelil. Těla zabitých byla předána týmu vězňů ke spálení. Člen tohoto týmu si vzpomněl, že jedna z obětí stále dává známky života, ale Scharfetter strčil toho člověka do ohně živého.

Zprávy o incidentu se rozšířily po sousedních táborech a vrah získal přezdívku „Kirkenik“, tedy „muž s krumpáčem“. Jeho zvěrstva se zdála být oblundná i pro ty, kteří žili v koncentračních táborech, takže si ho mnozí vězni pamatovali a později ho dokázali identifikovat. Scharfetter všechna obvinění popřel, ale soud ho uznal vinným a zdůraznil, že neměl žádné rozkazy tyto lidi zabít a jednal ze svých vlastních úmyslů. Minimálně 15 obětí bylo bráno jako počet obětí ze všech svědectví.

Druhým prokázaným obviněním proti Scharfetterovi byla vražda tří nemocných vězňů v Joehvi v listopadu až prosinci 1943. Scharfetter dorazil do tábora po vypuknutí tyfu. Nemocní vězni byli posláni auty do Vaivary, poté Scharfetter vydezinfikoval některé místnosti a zkontroloval teplotu zbývajících vězňů. Identifikoval další tři nemocné a odvedl je na záchod v táboře. Jeden svědek slyšel výstřely a viděl saně s těly zavražděných mužů, kterým byla také podřízuta hrdla. Scharfetter odstraňoval těla. Soud ho uznal vinným z vraždy tří vězňů.

Další epizody se soudu nikdy nepodařilo prokázat:

1. Vražda mladé estonské Židovky na začátku roku 1944 v Eredě. Podle výpovědi svědka Scharfetter spolu s dalším esesákem mlátili vězně gumovými obuškami poté, co dostali od některých Němců pár brambor, pak jednoho z nich zastřelili.

2. Zastřelení vězně v Eredě, leden-únor 1944: podle svědka Scharfetter zastřelil 16letého vězně jménem Rubinstein za to, že nedosáhl na záchod, když měl silný průjem.

3. Další střelba v Eredě v roce 1944: podle svědka Scharfetter na místě zastřelil vězně, protože kvůli průjmu nedosáhl na záchod a na místě se pomočil.

Soud udělil nacistickému sadistovi jeden doživotí za každou spáchanou vraždu. V německé právní praxi to byl neobvyklý případ. Pět let po vynesení rozsudku začala dcera Scharfetter sepsávat žádosti o milost z důvodu věku a špatného zdravotního stavu svého otce. Po dvou neúspěšných pokusech se obrátila na Stille Hilfe, organizaci založenou v roce 1951, která se věnuje zmírňování strádání odsouzených nacistů, mimo

jiné prostřednictvím peticí za milost nebo snížení trestu. Jednou z ideologických inspirátorů a dlouholetých aktivistek Stille Hilfe byla Gudrun Burwitz, rozená Himmler, dcera Reichsführera SS.

V roce 1988 jedna z aktivistek, Ruthild Lehmann-Eriksen, požádala prezidenta Spolkové republiky Německo o třetí milost. Zdůraznila, že Scharfetter svou vinu nikdy nepřiznal a že jeho odsouzení bylo založeno na svědectví „nepřímých“ svědků, snažila se vykreslit svého svěřence jako „sanitačního vojáka ve válce, který plnil svou povinnost“ a nebojácně bojoval s epidemiemi v táborech. Scharfettera nazvala „jediným politickým vězněm ve vězení“ a vykreslila útrapy jeho života: ostatní vězni se mu vyhýbají, je mu 80 let, měl stařecký diabetes a Parkinsonovu chorobu a ztrácel paměť a vůli žít. Tento voják sloužil čestně – jen měl tu smůlu, že byl v SS, a nyní na něj padá stín této organizace, která je obviňována z mnoha zločinů. Není hoden milosrdenství? Bylo by humánní nechat ho ukončit své dny ve vězení?

Úřad Bundespräsident petici nepřijal s vysvětlením, že se milostmi nezabývá – to je v kompetenci spolkových zemí. V březnu 1989 petici zamítl i ministr-prezident Dolního Saska Ernst Albrecht, ale Stille Hilfe se nevzdala. V prosinci se na něj Ruthild Lehmann-Eriksen znovu obrátila se stejnou žádostí. Badatelé Oliver Schröm a Andrea Röpke ve své knize „Stille Hilfe für braune Kameraden“ uvádějí, že tato organizace, kterou založila princezna Helena Elisabeth von Isenburg spolu s biskupem Neuheuserem, měla vždy kontakty s nejvyšší politickou elitou a velkými stranami, včetně CDU. Z nějakého důvodu se počtvrté vydařilo: v únoru 1990 se Albrecht rozhodl propustit masového vraha s 18 doživotními tresty kvůli jeho vysokému věku a zdraví.

Scharfetter nebyl jediným nacistickým zločincem omilostněným v NSR: podobné případy se pravidelně odehrávaly v různých spolkových zemích. Stille Hilfe hrál v tomto procesu důležitou roli.

[https://en.wikipedia.org/wiki/Ernst_Albrecht_\(politician,_born_1930\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Ernst_Albrecht_(politician,_born_1930))

Státní vláda pod vedením Ernsta Albrechta využívala všech příležitostí, aby se dvořila bývalým nacistům. V projevu z roku 1978 vicepremiér Wilfried Hasselmann (CDU) pozdravil Asociaci nositelů rytířského kříže, ligu bývalých důstojníků Wehrmachtu (Hitlerovy armády) a SS mužů, čímž potvrdil, že „prokázali odvahu a dali příklad ostatním“. Hasselmann prohlásil, že na něj „hluboce zapůsobila solidarita vašeho řádu. Svou povinnost jako vojáci jste splnili příkladně. Mladé generaci to bude i nadále zřejmé.“ [4]

<https://www.wsws.org/en/articles/2014/09/29/warm-s29.html>

1. září 2014 se německá federální vláda rozhodla dodat zbraně do válečné zóny v Iráku. Učinila tak další velký krok k oživení německé velmocenské politiky. Média byla rozhodnutím naprosto potěšena.

Na přední straně obálky nedávného vydání Stern, kterou předstihl pouze Der Spiegel jako německý zpravodajský časopis s největším nákladem, byla fotografie ministryně obrany Ursuly von der Leyen (Křesťanskodemokratická unie, CDU) s názvem „ministr války“.

Von der Leyen společně s prezidentem Joachimem Gauckem a ministrem zahraničí Frankem-Walterem Steinmeierem (SPD) oficiálně oznámili oživení německého militarismu začátkem tohoto roku.

V článku nazvaném „Otevřená palba“ Stern vítá skutečnost, že zásilka zbraní do severního Iráku znamená „konec omezení, které se v této zemi po šest desetiletí tak pečlivě pěstovalo“. Otevřelo se okno „a bude obtížné toto okno ještě někdy zavřít“.

Časopis si je až příliš dobře vědom „vnuceného“ omezení po druhé světové válce. Ostatně na založení a pozdějším růstu Sternu se podíleli bývalí nacističtí velmoži v tiskovém průmyslu. Nyní zpravodajský časopis uvažuje o svých nacistických kořenech – a zjistil, že má něco společného s tím, co nazývá „ministr války“.

Politické kořeny Ursuly von der Leyenové Von der Leyen vzešel z dolnosaské pobočky CDU. Je dcerou Ernsta Albrechta, který byl premiérem této spolkové země v letech 1976 až 1990 a projevoval výrazný sklon k elitářství a ideologii národního socialismu (nacismu).

V roce 1976 vyšla Albrechtova kniha *Stát, představa a realita: Nástin politické filozofie*, kterou vydalo nacionálně-konzervativní Seewald Verlag. Dílo vyjadřuje jeho pohrdání demokratickou legislativou a širokými vrstvami obyvatelstva, „lůzou“, i jeho preferenci starozákonních forem vládnutí.

„Pokud se nám podaří přivést k vládnutí lidi s nadprůměrnými schopnostmi,“ píše, „autokracie nebo vláda mála budou moci vytvořit lepší řád než vláda lidí“.

„Vláda lidu,“ reptá, „zejména přímá vláda je v podstatě taková, že rozhodnutí nejsou určována vzhledem bystrých (elity), ale spíše běžnou průměrnou úrovní založenou na většině populace.“

Tato mentalita zralé vládnoucí elity byla spojena s nacionálně socialistickým smýšlením v dolnosaské CDU. V 50. letech dolnosaská CDU přijala do svých řad členy krajně pravicové Německé říšské strany a Socialistické říšské strany a také národně-konzervativní Německé strany.

V roce 1976 Albrecht jmenoval Hanse Puvogela svým ministrem spravedlnosti. Během svého funkčního období byl Puvogel zvláště aktivní v boji proti představám o liberálnějších trestních a rehabilitačních systémech. Svůj postoj zdůvodnil již v doktorské práci z let 1935-1936. Tam psal o „dědictví kriminálních tendencí“, o „ústavně disponovaných zločincích“ a „podřadných lidech“, kteří budou muset být „vyloučeni ze společnosti“. „Pouze osoba, která má hodnotu pro rasu“ by měla „právo na existenci v rámci národního společenství“.

Státní vláda pod vedením Ernsta Albrechta využívala všech příležitostí, aby se dvořila bývalým nacistům. V projevu z roku 1978 vicepremiér Wilfried Hasselmann (CDU) pozdravil Asociaci nositelů rytířského kříže, ligu bývalých důstojníků Wehrmachtu (Hitlerovy armády) a SS mužů, čímž potvrdil, že „prokázali odvahu a dali příklad ostatním“. Hasselmann prohlásil, že na něj „hluboce zapůsobila solidarita vašeho řádu. Svou povinnost jako vojáci jste splnili příkladně. Mladé generaci to bude i nadále zřejmé.“

Člen dolnosaské CDU, Hans Edgar Jahn, kandidoval v prvních evropských volbách v roce 1979. Publikace jeho knihy o tvorbě evropské

politiky v roce 1943 *The Storming of the Steppes - Židobolševický imperialismus* ho zřejmě kvalifikovala. pro tuto pozici. Kniha předpovídá konečné zničení judaismu a shromáždění všech „germánských národů“ kolem společného krbu. "Ale i po tisících letech," píše Jahn, "lidstvo a zvláště naše mládež bude znít jedno konkrétní jméno s respektem a úctou: Adolf Hitler."

Albrechtova dcera Ursula na svého otce, který nyní trpí demencí, hodně myslí. V roce 2003 v rozhovoru uvedla, že je pro ni „skvělým poradcem“. Řekla, že sdílejí společnou „základní víru“, která je založena na „křesťanských a tradičních rodinných hodnotách“.

Von der Leyenová si toto přesvědčení nesla po celou svou politickou kariéru a začala tam, kde kdysi vládl její otec. Když v roce 1990 ztratil premiérský post v Dolním Sasku ve prospěch Gerharda Schrödera (Sociálně demokratická strana, SPD), považovala to ze strany voličů za urážku a v 31 letech vstoupila do CDU. V pozdějším rozhovoru řekla, že si v té době myslela: „Netolerovatelná ostuda“.

Již v roce 2003 byla jmenována do funkce ministryně sociálních věcí, žen, rodiny a zdravotnictví v zemské vládě Dolního Saska vedené CDU. Vyznamenala se především prosazováním škrťů v sociálních výdajích. Podařilo se jí například zrušit výhody pro nevidomé.

V sociálních útocích, které zahájila vláda SPD-Strana zelených za Gerharda Schrödera v roce 1998, pokračovala koalice CDU-SPD pod vedením kancléřky Angely Merkelové (CDU) od roku 2005. Jako spolkový ministr pro rodinné záležitosti, seniory, ženy a mládež von der Leyen prosadila dávky rodičovského příspěvku, které byly speciálně navrženy tak, aby povzbudily osoby s vyššími příjmy k produkci více dětí, zatímco finanční podpora pro chudé matky a otce byla snížena.

Jako ministryně práce a sociálních věcí v letech 2009 až 2013 se později postarala o krácení prostředků pro nezaměstnané a efektivnější uplatňování finančních postihů pro příjemce dávek v nezaměstnanosti. Po mnoha „reformách“ (tj. sociálních škrtech) později převzala post ministryně obrany, aby prosazovala ekonomické a geopolitické zájmy německého imperialismu po celém světě. Tváří v tvář rozšířeným protiválečným náladám v populaci se věnovala revitalizaci německého militarismu.

Pochmurný původ časopisu Stern

Zpravodajský magazín Stern, který se v ukrajinské krizi obzvláště angažuje v naléhání na válku proti Rusku, má také své kořeny v tradici nacismu. V říjnu 2013, u příležitosti 100. narozenin Henriho Nannena, zakladatele a dlouholetého hlavního ředitele Sterna, zveřejnil deník Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ) objevný článek pod názvem „Sternovy nacistické kořeny“.

Autor tohoto článku Tim Tolsdorff napsal knihu o klikách a sítích z nacistické éry, které přispěly ke vzniku Stern. Stejně jako ve většině oblastí společnosti lidé, kteří vyrostli a pokročili ve své kariéře v médiích za nacistů, mohli po roce 1945 snadno pokračovat ve své práci.

Dnešní Stern vznikl podle vzoru jakéhosi masově šířeného ilustrovaného časopisu, který nesl stejný název již v roce 1938. Režiroval jej Kurt Zentner, který za nacistů udělal kariéru ve vydavatelství Ullstein a později v Deutscher Verlag. Poté Zentner spolupracoval s Henri Nannenem.

Nannen byl aktivní v nacistických propagandistických společnostech v Itálii, kde agitoval proti západním spojencům. Po německé porážce se mu podařilo vyhnout se „denacifikačnímu procesu“ západních okupačních mocností a měl jen malé potíže se zahájením publikačních projektů, jako je Hanover Evening Post. Vedoucím produkce pošty byl Carl Jödicke.

Jödicke, bývalý člen NSDAP (nacistické strany) a SA (Hitlerova polovojenská armáda), se po Ullsteinově „arizaci“ (nacistické vyhnání židovských majitelů podniků) stal ředitelem novin. V tomto období také spolupracoval s ministerstvem propagandy Josefa Goebbelse. Po válce pomohl Nannenovi získat licenci na nový Stern, jehož vydávání nakonec začalo v západní okupační zóně v roce 1948. Jelikož Jödicke udržoval vztahy s mnoha lidmi z médií z nacistické éry, dokázal některé z nich uvést do kontaktu s Nannenem. Mezi ně patřil i grafický designér Karl Beckmeier.

Beckmeier už pracoval pro Kurta Zentnera, šéfredaktora nacistického Sterna. Kromě Beckmeiera přitáhl Nannen do svého nového časopisu i další lidi z nacistických médií. Novináři Armin Schönberg a Hubs Flöter dostali okamžitě práci u Sterna. Jako ilustrátor byl zaměstnán Günter Radtke, který již svůj talent nabídl do služeb nacistů – jako kreslíř pro olympijské hry v roce 1936 a různé nacistické časopisy.

Díky spolupráci s tímto okruhem bývalých nacistů dokázal Nannen příležitostně zvýšit náklad svého časopisu na největší v Německé spolkové republice. Autor časopisu FAZ Tim Tolsdorff zaznamenává ranou historii nového časopisu: „Válka byla systematicky považována za sestávající ze dvou samostatných dimenzí: čestné války a zločinného nacistického vedení. Holocaust byl v prvních letech z velké části vyloučen ze zpravodajství“.

Netrvalo dlouho a Stern začal sebevědoměji zveřejňovat své politické názory. V roce 1951 se vyslovila proti odsouzení bývalých generálů Ericha von Mansteina a Alberta Kesselringa jako válečných zločinců. „Kromě toho,“ píše FAZ, „se zájmové skupiny ve Spojených státech a Británii zapojily do Sternovy kampaně, jejímž cílem bylo připravit cestu k (západoněmeckému) přezbrojení. Relevantní detail: Henri Nannen sloužil pod velením Kesselringu v Itálii od roku 1944.“

Kampaň byla úspěšná. Po propuštění z vězení byl von Manstein v letech 1953 až 1960 zaměstnán jako neoficiální poradce Bundeswehru (německé armády). náčelník generálního štábu letectva a bývalý generál Wehrmachtu Josef Kammhuber. Až studentské protesty v roce 1968, které byly částečně namířeny proti bývalým nacistům ve vysokých funkcích státu a společnosti, přiměly Nannena k veřejné konfrontaci se svou minulostí a nacismem. Ale to neznamenalo přestávku od té minulosti.

Nannenovými nástupci v dnešním Sternu jsou Thomas Osterkorn a Andreas Petzold. Prvně jmenovaný byl před nástupem do Sterna policejním reportérem Hamburských večerních novin. Petzold nejprve pracoval pro armádní tiskové oddělení a časopis Heer (armáda). Poté přešel do různých bulvárních plátek, kde zastával vysoké posty. Oba tyto reportéři jsou dobře obeznámeni s názorem a postojem policie a armády a také podporují novou agresivní německou zahraniční politiku – jak jasně uvádí Sternův článek a obálka s německou ministryní války.

Jak do Československa nenápadně jezdili Henry Kissinger a Richard Nixon

Právo, Doubravka Olšáková

Archiv Českého rozhlasu ukrývá nahrávku ze září 1964, v níž rozhlasový reportér Jiří Dientsbier zpovídá v Karlových Varech Henryho Kissingera. Kissinger hovoří s novinářem nonšalantně, ale zároveň koncentrovaně; Dientsbier zní seriózně a svůj dotaz uvádí tak, že „nás v Československu velice zajímá otázka snížení napětí ve střední Evropě“.

Kromě Kissingera diskutovali v Československu o bezpečnosti ve střední Evropě oficiální, ale i neoficiální diplomaté různých států. Soukromě sem například zavítali Richard Nixon, bývalý viceprezident a pozdější prezident USA, Hans Morgenthau, stálý poradce US State Department, či Bentley Glass, poradce Amerického výboru pro jadernou energii. Jak vzpomíná Jiřina Dienstbierová v knize Jiří Dienstbier – Rozhlasový zpravodaj 1958–1969, zmíněná nahrávka je jednou z mála, která se v archivu Českého rozhlasu dochovala. Další zmizely, zřejmě na příkaz normalizačního vedení rozhlasu. Stejně tak se z paměti vytratilo i to, že Československo patřilo na mezinárodní scéně v 60. letech 20. století k diplomaticky velmi aktivním státům, které – byť se nacházely za železnou oponou – dokázaly velmi dobře využívat všech diplomatických kanálů a možností k tomu, aby zásadním způsobem ovlivňovaly vývoj mezinárodní situace.

Jak nyní ukazuje příklad českého plánu na zajištění munice pro Ukrajinu, míra překvapení z toho, že dokážeme sami iniciovat mezinárodní aktivity, tak přímo odpovídá míře zapomnění, jakou roli jsme v tomto smyslu hráli v minulosti.

Kissinger ve Varech

V první polovině 60. let 20. století představovalo Československo centrum neoficiálních diskusí o budoucím uspořádání střední Evropy především díky jednání Pugwash. Iniciativa západních vědců Pugwashské konference o vědě a světových záležitostech, zkráceně Pugwash, vznikla v roce 1957 v kanadské vesnici Pugwash v reakci na rostoucí hrozbu jaderného zbrojení a následného užití jaderných zbraní ve světě. Československo se do této iniciativy zapojilo na nátlak Moskvy na počátku 60. let 20. století, čeští vědci však záhy pochopili, že neoficiální platforma pro výměnu názorů na otázku globálního zbrojení a bezpečnosti ve světě jim nabízí možnost kontaktů, o které je připravila izolace padesátých let a stalinistické manýry komunistické zvláště.

V rámci československého výboru Pugwash exceloval především Antonín Šnejdárka, politolog a analytik mezinárodních vztahů, kterému se podařilo v září 1964 uspořádat v Karlových Varech 13. konferenci Pugwash, na kterou přijelo 86 špičkových vědců z 19 států. Jednání se tehdy účastnili hned tři bývalí poradci prezidenta J. F. Kennedyho: Bentley Glass, poradce Amerického výboru pro jadernou energii, Hans Morgenthau, stálý poradce US State Department, či Henry Kissinger, v té době stálý poradce sboru náčelníků štábů ozbrojených sil Spojených států. Henry Kissinger v rozhovoru ze září 1964 nicméně Jiřímu Dientsbierovi jednoznačně potvrdil, že i přes čestnou funkci, které v americké administrativě zastával – mimo jiné i jako poradce ministerstva zahraničí a národní obrany –, přicestoval do Československa jako soukromá osoba a jako profesor politických věd Harvardské univerzity.

Pro Kissingera to nebylo první setkání k bezpečnosti ve střední Evropě, v listopadu předchozího roku přiletěl do Německa, aby se zúčastnil prvního jednání Mnichovské bezpečnostní konference. Aktivita Američanů v této oblasti se odvozovala od jejich snahy využít neoficiálních diskusí k předjednání německé otázky a postavení východního Německa. Československo bylo na této misi první zemí sovětského bloku, kterou Kissinger kdy navštívil. Co

víc může vypovídat o dobovém významu československé diplomacie na globálním fóru. Úspěchy jednání Pugwash však natolik vylekaly ÚV KSČ, že jejich pokračování v Československu zakázal. Ale brilantní politologická analýza Antonína Šnejdárky ÚV KSČ varovala: opuštění neoficiální diplomacie s sebou přinese pokles významu Československa na mezinárodní scéně a pozornost USA se přesune k Polsku. Úspěch se dostavil: další schůzka se uskutečnila o dva roky později, a kromě Henryho Kissingera se jí účastnil i Paul M. Doty, profesor biochemie a později zakladatel Belferova centra pro vědu a mezinárodní vztahy na Harvardu, či Marshall D. Shulman, zástupce ředitele ruského výzkumného centra tamtéž.

To, že se takovýto typ setkání uskutečnil za železnou oponou, patřilo k velkým úspěchům neoficiální československé diplomacie. Ještě zajímavější je pak to, že hned po svém zvolení pozval Richard Nixon na soukromou návštěvu do Bílého domu v té době ještě stále československého občana Antonína Šnejdárky v roce 1969 hned dvakrát: v květnu a v červnu. V říjnu 1969 Šnejdárka emigroval a posléze se stal profesorem na pařížské Sorbonně.

Nobelova cena a konec

Pro vývoj diskusí o německé otázce ve střední Evropě byla schůzka v Karlových Varech v roce 1964 zcela klíčová. Navazovala na první Mnichovskou bezpečnostní konferenci z konce listopadu 1963. Ani Mnichovská bezpečnostní konference totiž nebyla žádným oficiálním mezinárodním fórem, mezivládní či mezinárodní institucí, ale stejně jako Pugwash představuje neoficiální, soukromou platformu určenou pro neoficiální diskuse o bezpečnostní politice nejen v Evropě.

Zajímavý je kontext jejího vzniku: neoficiální setkávání a diskuse o otázkách bezpečnosti inicioval na počátku 60. let 20. století jeden z posledních přeživších členů širší skupiny důstojníků wehrmachtu, kteří 22. července 1944 spáchali neúspěšný atentát na Adolfa Hitlera. Ewald-Heinrich von Kleist, kterému bylo v roce 1944 dvacet dva let, byl na rozdíl od von Stauffenberga, hlavního tvůrce atentátu, obvinění z přípravy atentátu zbaven. Po válce investoval do vydavatelství odborné právní a ekonomické literatury, díky němuž zbohatl.

Vytvořit platformu podobnou Pugwash se von Kleist rozhodl v roce 1962, hlavní myšlenkou bylo vyhnout se eskalaci antagonistických postojů USA a SSSR. První jednání se uskutečnilo v roce 1963 – a k prvním účastníkům patřil i již zmiňovaný Henry Kissinger. O německé otázce jednal v Mnichově například s Helmutem Schmidtem, který v roce 1974 nahradil kancléře Williho Brandta a jeho Ostpolitik, když otočil kormidlo k uznání NDR a uvolnění napětí v oblasti. Schopnost Kissingera pohybovat se na neoficiálních fórech na východ i na západ od železné opony je charakteristická pro jeho umění diplomacie – a byl to koneckonců také pevný základ jeho promyšlené mezinárodních vztahů.

V roce 1995 byl Pugwash oceněn Nobelovou cenou za mír, a to především za svou roli při snižování napětí a jaderného zbrojení ve světě. Nobelova cena představuje vrchol uznání Pugwash, jehož význam poté nezadržitelně klesal. Úměrně tomu však rostl význam Mnichovské bezpečnostní konference, která dokázala představit témata relevantní pro vývoj ve světě po konci studené války. Agendy obou iniciativ byly od 60. do 90. let 20. století podobné, radikálně se však po roce 1991 proměnil kontext utváření nového světového řádu. A v něm se orientovali organizátoři Mnichovské bezpečnostní konference lépe.

Po roce 1991 hraje v tomto smyslu zajímavou roli platforma Forum 2000, kterou v roce 1996 inicioval v Praze Václav Havel. Ve střední Evropě tak vznikl tandem dvou geograficky blízkých platform neoficiální diplomacie – Mnichovské bezpečnostní konference a Forum 2000, které se vhodně doplňují, byť každá těžší ze zkušenosti vlastních dějin. Zkušenost disentu s totalitarismem a demokracií, z níž Havel vycházel, příhodně doplňuje o otázky bezpečnosti.

Mimochodem Henry Kissinger nechyběl ani na Fóru 2000: vystoupil zde v roce 1998.

Dientsbierův přítel

Diplomacie má mít mnoho podob, protože národní zájmy lze hájit a prosazovat různými způsoby. Proto překvapí, jak mohutně rezonoval po návštěvě premiéra Petra Fialy v USA příběh, že „Česko boxuje mimo svou kategorii“. Více než cokoli jiného odráží tento výrok romantickou představu České republiky jako Davida, který dokáže svou chytrostí přemoci i Goliáše. Ve skutečnosti ale odráží přetrvávající logiku studené války s obrazem jasně hierarchizovaného světového řádu, tak jak jej v ideální podobě představovala například studená válka se dvěma hegemony a periferními velmocemi lokálního významu. Jenže takový světový řád už tady není: svět osciluje mezi multipolarismem, který charakterizuje asymetrický multilateralismus a nadnárodní celky bez přirozeného mocenského centra, jako například Evropská unie, a revizionismem, kdy si státy nespokojené se svým současným světovým řádem hrají každý na svém vlastním hřišti a podle vlastních pravidel. Globální ekonomika pohlcuje jak politické, tak ideologické hranice a globální agenda jednotlivých států zahrnuje i otázky prioritně nepolitické, uprchlické krize a globální environmentální agenda o tom svědčí nejlépe.

Takové prostředí vyžaduje nový přístup k mezinárodním vztahům. Češi neoficiální diplomacii, nebo také „diplomacii druhé koleje“, jak se jí přezdívá, uměli a umějí.

Náznaky toho, že prezident Petr Pavel hodlá využívat těchto prostředků, jsme slyšeli už na Fóru 2000 v říjnu 2023, kde hovořil o prosazování českých strategických zájmů i těmi prostředky, které podporují emancipaci demokracie.

Místem diplomacie „druhé koleje“ však zřejmě navždy zůstane Henry Kissinger. Když na počátku 90. let 20. století vydal své Umění diplomacie, traduje se, že jeden z výtisků poslal i bývalému reportérovi Československého rozhlasu Jiřímu Dienstbierovi, který zastával post československého ministra zahraničí v letech 1989–1992, s přípisem „od přítele a obdivovatele“. Vyšší diplomacie má skutečně mnoho podob včetně obdivu nejvlivnějšího muže americké diplomacie 20. století k bývalému reportérovi, nočnímu hlídači a topiči, který většinu života o Evropě a velkém světě pouze snil.

Autorka je historička, působí v Ústavu pro soudobé dějiny AV ČR

Man Ray

*27. srpen 1890, Filadelfie †18. listopad 1976, Paříž P.Šerý

Bez dvou roků před půlstoletím se zapsal do almanachu zesnulých kultovní malíř, fotograf, kolážista, sochař a filmař Emmanuel Rudzitsky nebo taky Rudnitsky nebo Radnitzky. Narodil se sice v Americe, ale většinu života prožil ve Francii. Patří mezi význačné představitele umělecké avantgardy dvacátého století, ale jak píše jeden z jeho životopisců: „Byl záhadou... malíř, tvůrce objektů, fotograf, filmař... oslnivý množstvím svých talentů... věrný tvůrčí myšlence spíše než jakémukoli konkrétnímu stylu nebo médiu. Neustále prozkoumával nové výzvy, aniž by v tom byla nějaká důslednost.“

To je možná důvod, proč ho někteří umělečtí kritici nemají rádi – je těžké ho zaškatulkovat.

Přijde Pepíček do lidové školy umění a otvírá víko na housle. Paní učitelka se podívá a ustrašeně zvolá: „Pepíčku, co tu děláš se samopalem?“ Pepíček: „No co já se samopalem, ale co dělá tatka v bance s houslema!“

Michael Kocáb velmi tvrdě zaútočil na prezidenta Pavla

Bob Asher

ROZHOVOR: Česká společnost prý dodnes nese důsledky toho, že po listopadu 1989 nedošlo k vyrovnání se s komunistickým režimem a jeho exponenty, negativní vliv tohoto rozhodnutí silně působí i dnes. „Komunistická strana měla být prohlášena za zločineckou organizaci. Měla být postavena mimo zákon a vyřazena z politického spektra,“ řekl serveru PrahaIN.cz Michael Kocáb.

Skutečnost, že se tak nestalo, vyvolala podle něj negativní dopady na naši společnost. Důsledky jsou prý velmi vážné. Patrná je například „okoralost vnímání situace“ u obecné etiky. To se prý například projevilo tím, že voliči poslali na Hrad do prezidentské funkce bývalého komunistu. „Těžko by se v Německu stalo, aby se bývalý nacista stal prezidentem,“ řekl PrahaIN.cz Michael Kocáb.

Nedočkali se satisfakce

Po pádu komunistického režimu v roce 1989 čekaly na satisfakci rodiny tisíců bývalých politických vězňů. Spravedlnosti se dožadovaly i rodiny lidí, kteří byli umláceni ve vyšetřovacích vazbách, ale i lidí, kteří byli „zastřeleni“ na útěku nebo při přechodu státní hranice. Stejně tak potomci okradených soukromých zemědělců, živnostníků a podnikatelů. Michael Kocáb připomněl, že k ničemu takovému ale v Česku nedošlo. Před soud se dostalo pouze několik bezvýznamných případů a odsouzení dostali pouze nízké tresty.

Hudebník to zdůvodnil konstatováním, že k razantnímu zúčtování s komunisty nebyl po listopadu 1989 dostatečný prostor.

„Na vyrovnání se s komunisty nebyla vůle. Vím to, byl jsem členem dvou vládních kabinetů a dobře si to pamatuji. Snažil jsem se po revoluci prosadit zákaz komunistické strany. Společně s Jiřím Křížanem jsme přesvědčovali Václava Havla už v lednu 1990. Tehdy se ještě ve funkci prezidenta neohrářil a už jsme na něj naléhali, aby byla komunistická strana prohlášena za zločineckou organizaci, aby byla postavena mimo zákon a vyřazena z politického spektra. Václav Havel s námi souhlasil. Navrhl to, ale nepodařilo se mu to prosadit. V tehdejší situaci neměl šanci. Prostě to nemohlo projít, neboť téměř každý z řad disentu byl v určitém období komunistou. I když se třeba rozešel s komunistickou ideologií v roce 1968 a udělal spoustu skvělých disidentských prací. Ten pouhý fakt označit jeho určité období života za zločinecké, nemohl projít. Proto se to stalo, proto dodnes neseme důsledky,“ řekl nám Michael Kocáb.

Směšné tresty

Nedávno stáli před soudem bývalí dva příslušníci komunistické Státní bezpečnosti, kteří byli odsouzeni za likvidaci skupiny Pražský výběr, kterou Michael Kocáb založil v roce 1976. Podle rozsudku estébáci sledovali osoby, které dávaly najevo svůj odpor ke komunistickému režimu. Jejich cílem byla i skupina Pražský výběr. Vybrali si ji podle soudkyně z toho důvodu, že v někdejších Československu patřil Pražský výběr k nejpobulárnějším skupinám. Estébákům se podařilo dosáhnout toho, že skupina nemohla koncertovat a nesměla vydávat hudební desky.

Někdejší estébáci byli odsouzeni k dvouletému podmíněnému trestu. Kromě toho mají zaplatit 18 tisíc a 15 tisíc korun. Tresty jsou podle hudebníka směšně nízké. Hrát jsme nesměli v letech 1983, 1984, 1985, 1986 a část roku 1987. Bylo to jako rána kladivem. Nemohl jsem se z toho vůbec vzpamatovat. To bylo ohrožení celého života,“ říká Kocáb.

Hudebník se přiznal, že ho zákaz hraní těžce zasáhl. Spolu se členy skupiny řešil, jaká bude jejich budoucnost, nehrál, neskládal.

„Vypadalo to, že je konec. Uvažovali jsme, co dál. Bubeník Jiří Hruše se s tím nemazal a utekl do Anglie. Byl jsem čerstvě ženatý s Američankou

Marshou a pro mě nebylo možné se sebrat a jen tak utéct. Ani nevím, jak bych se v té době dostal ven. Neumím si vzpomenout, jak dlouho jsme se vzpamatovávali z té rány. Prerušené bylo úplně všechno. Bylo to moje nejhorší období. To byla kompletní persekuce jak řemen. S výjimkou kriminálu. A to, že teď za to ti estébáci dostali jako trest, že musí zaplatit osmnáct a patnáct tisíc, to je výsměch. To že nedostali kriminál, ale podmínku, to už je trošku etické hledisko. Ale ta pokuta je znamení do společnosti, že je úplně jedno, jestli někdo někoho perzekvuje. Za dvacku si to vyřídíš. Ovšem obžaloba byla v politickém slova smyslu výborná. Tam jim to sečetli,“ řekl Michael Kocáb.

Ovládali soudy

Bývalý ministr je přesvědčen o tom, že soudy měly začít ihned po listopadu 1989. Bývalí komunisté ale tehdy ovládali tehdejší státní správu. „K soudům tehdy dojít mělo. A proč se to nestalo? Soudní soustava byla prolezlá bývalými bolševiky a lidmi, kteří soudili nebo pracovali jako prokurátoři už za komunismu. Kdyby soudili někoho z těchto bývalých estébáků, tak on by jim právem namítal: Co ty mi budeš vykládat. Ty soudce, vždyť ty jsi dělal to stejné. Podobné problémy se kdysi objevily i v Německu po válce, když ve státním aparátu byli někdejší nacisti. My jsme tady měli bývalé komunisty nebo jejich spolupracovníky,“ pokrčil hudebník rameny

Přesto všechno prý hodnotí kladně vývoj a směr České republiky po listopadu 1989. Především je podle něj důležité, že i přes všechny nedostatky žijeme v moderní, svobodné zemi. Za základ pokládá skutečnost, že Česko se stalo členskou zemí Evropské unie a NATO.

„Jsme svobodnou zemí. Nemusíme se v hospodě bát hlasitě kritizovat i prezidenta. Nikdo nám za to nic neudělá. Životní úroveň různě kolísá a projevují se drobné nespokojenosti. Pořád jsme ale někde na vrcholu pyramidy a myslím, že jsme na tom velmi dobře. Mrzí mě, že nemáme euro. To byl slib při vstupu do Evropské unie. Neměli jsme právo ho nezavést, nebo váhat,“ konstatovat exministr.

Varoval současně, že demokratické země jsou vystaveny neustálým atakům Ruska. Podle jeho slov jde o mimořádně nebezpečný vývoj. „Náš svět a taková ta koherence a integrita evropské společnosti, nebo v tomto případě Evropské unie a demokratického světa vůbec, je intenzivně navrtávána a narušována Ruskem. To může způsobit rozvrat v našich řadách, pokud se proti tomu neobráníme. Jakmile dojde k rozpolcení jako ve věci Ukrajiny, tak to vytvoří konflikt i mezi zeměmi samotnými. Proto je pro mě naprosto nepřijatelný přístup Roberta Fica a Viktora Orbána,“ ukončil Michael Kocáb.

Poznámka pana Petra Adlera z Kanady, který mi článek poslal.

Kocáb je k prezidentovi aspoň zdrženlivý...

Nejdřív musím odečíst, že Michal Kocáb není můj šálek čaje, a jeho hudba jakbysmet ... ale pražský výběr, to bylo zase něco jiného, jenže tady bych raději mluvil o Michalu Pavličkovi nebo Ondreji Soukupovi ... co s tou kapelou tehdejší režim udělal, to si ti darebáci měli odskákat mnohem víc, a ne jenom ti dva hajzlici, kteří dostali podmínku a pokutu ...

Kocábův popis reakce václavka Havla je poněkud zkreslující: pokud vím, to že nepojede po komunistech, to byla cena, kterou Havel zaplatil za úspěšnou dramatisaci převratu ... někdo z reagentu pod článkem také velice trefně poznamenal, že sovětská vojska by přece odešla i bez Kocába ... a to měl naprostou pravdu ... takže za jediný klad bych měl, že se diví veřejně nad postavou nového českého

Viděl jsem toho už hodně, ale uprchlíky před válkou, kteří si diktuji podmínky ubytování a stravu ještě ne.

SPORT

Sex agentů a doprava na fotbal

Benjamin Kuras Nev Pes

Wales se stydí za „rasistické budovy“ a zakázal veřejným knihovnám takové budovy používat, třeba i jen k setkáním nebo posezení u piva, aby nepodpořily „dominantní paradigma bělosti.“ Činí tak v rámci labouristického stranického závazku „vykořenit systemický rasismus do roku 2030“. Knihovníci se školí ve „studiih kritické bělosti“. Odbělovací program podpořený částkou 130 tisíc liber z kapes daňových poplatníků vygeneroval seznam asi stovky budov, které mají historickou souvislost s otroctvím nebo podobným projevem rasismu. Jsou mezi nimi obecní centra, jejichž stavbu kdysi financoval někdo, kdo zbohatl na otroctví, nebo hostince se jmény jako „U Nelsona“ nebo „U starého piráta“.

Nevěstičky

Maďaři pohrozili Evropské unii, že bude-li je pokutovat za nepřijímání ilegálních migrantů (jak Evropský soud rozhodl a vyčíslil na 200 milionů eur plus jeden milion za každý den otálení), začnou je přijímat a posazovat bezplatně na speciální jednosměrnou linku do Bruselu. A aby nenechali nikoho na pochybách, že to myslí gulášově vážně, oznámil to za ně šéf Orbánových poradců jménem Gulyás.

Zato Švédům se po migrantech brzy začne stýskat, jak odtud prchají ve větších počtech, než přicházejí, poprvé po padesáti letech. O příčinách tohoto senzačního zvratu se vedou různé teorie. Podle jedné to způsobilo zavedení jakési „modré karty“ pro pracující a omezení finanční podpory pro nepracující. Podle druhé tomu napomáhá finanční příspěvek na letenku domů. Podle třetí je tady těch imigrantů už tolik, že vadí i imigrantům. Podle čtvrté se lákadlem v původních domovinách stává tamní uzákoňování sňatků s devítiletými holčičkami, dle příkladu Mohamedova. Nejnověji je zavádějí Irák, Nigérie a Pákistán.

Příčinou šíření pedofilních sňatků je globální oteplování, které působí větší deště a záplavy, ty ožebračují početné rodiny nucené své holčičky prodávat, aby měly na živobytí, a vládám pak nezbývá než to uzákonit, ostatně podle Koránu. Na příkladu Pákistánu, kde se těmto děvčátkům říká „monsoonové nevěstičky“, to tak s citováním „vědců“ vysvětluje tisková agentura AFP, a to není jen tak ledajaký pisálek.

Sex agentů a doprava na fotbal

Podivnými sexuálními úchytkami si dělá starost i německá rozvědka. Zakazuje svým agentům „sex s cíli“. Než si začnete představovat, jak by asi takový sex mohl vypadat, upřesníme si, že oním „cílem“ je míměna cílová osoba, tedy někdo, od něhož něco vyzvídáme, nebo koho chceme pro špionážní spolupráci získat. Že častěji jde o cíle mužské než ženské, a že tedy zákaz „cílového sexu“, též zvaného „sex jako zbraň“ platí spíš po agentky než agenty. „Intimní nebo podobně blízké vztahy“ už navázané musí být s okamžitou platností rozvázané. Jaký trest případným neposlušným agentům a agentkám hrozí, zákaz neuvádí.

Ale tato ještě sexuálně vyzbrojená rozvědka – s pomocí politiků levicovějších než vláda – ještě stačila vyšetřit půlmilionovou korupčičku Scholzovy vlády okolo fotbalového Euro mistrovství. Zatím zjištěnou částku 531 tisíc eur vláda vydala z kapes daňových poplatníků na letenky a vstupenky pro samotného Scholze i s manželkou a vybrané ministry a ministryně, zahlédnuté na různých utkáních. Někteří letěli krátké vzdálenosti mezi německými městy vojenskými letouny, s vysvětlením, že na železnici není spoleh, neboť každý druhý vlak má zpoždění. Tak takovému prkotiny ještě našim sousedům vadí tolik, že je musí rozmazávat média jako Die Welt.

Letter from Kanada to Australia about gen., spy and pres. P. Pavel

Subject: Lowy lecture 2024

Hello,

I am a Canadian journalist and I would like to hear from you just what precisely led you to invite Czech Republic's President Petr Pavel to deliver your annual lecture that you describe as your flagship.

One would have expected a self-described think-tank to think about whom to honour and to do its homework while doing the thinking.

One would have expected you to be aware of the fact that, prior to the so-called 1989 Velvet Revolution in the former Czechoslovakia, Mr. Pavel was a rather high-ranking communist intelligence officer, trained in all kinds of subversion, sabotage and terrorism. How he managed to turn coats so fast and effectively is a mystery wrapped in an enigma. But that your institute has the gall, chutzpah, even, to invite this chameleon, praising him like nobody's business, puts paid on your claim about being a non-partisan, independent organisation.

Please share your rationale with me.

As mentioned above, I am a journalist, so I hope you will understand that whatever you tell me will be ON the record.

Thanks. Peter Adler

The Orwellian slogans politicians have foisted on us in recent years

Chris Kenny The Australian October 11, 2024

In a world awash with lies, spin, fake news and AI-generated deep fakes, the craziest thing we could do is make government the arbiter of truth. If we allow politicians and bureaucrats to decide what is reality and what is not up for debate, we may as well kiss democracy goodbye. Under a Labor-Greens government we might get a ruling that the truth was a renewables-plus-storage model was the cheapest form of reliable clean energy and to dispute this would be censored or outlawed. A Coalition government might enforce the fallacy that the Uluru Statement from the Heart was 20 or 30 pages long, just to make sure nobody raised Indigenous issues again.

“War is peace, freedom is slavery, ignorance is strength.” It seems the only thing George Orwell got wrong was the year.

Think of the falsehoods and Orwellian slogans politicians have foisted on us just in recent years: pandemic of the unvaccinated; green energy superpower; building the education revolution; flattening the curve; and powering Australia to bring down household power bills by \$275 a year.

Previously in these pages I have revealed how the federal government, under the Morrison Coalition and Albanese Labor, used counter-terrorism arrangements to secretly censor social media commentary during the pandemic. Thanks to Freedom of Information applications by Liberal senator Alex Antic we learned that much of what the government censored was the truth.

Canberra intervened to have the digital media giants remove posts such as “Covid-19 vaccine does not prevent Covid-19 infection or Covid-19 transmission” and “Covid-19 was released or escaped from Wuhan laboratory in China and was funded by the US government”. It was clear these claims were factual at the time, and this has only been confirmed by all we have learned since.

This censorship, this anti-truth intervention against free speech, happened in a similar way to what is

proposed under Labor’s new laws, by imposing obligations on the digital giants.

The concept that we would allow politicians at any time, let alone now, to extend their indirect control over public debate is an abomination. The Orwellian title of Labor’s proposed new laws should be enough to warn people off – Communications Legislation Amendment (Combatting Misinformation and Disinformation) Bill.

It makes you wonder why they did not just call it the Trust Governments to Control the Truth Bill. Maybe they thought no one would believe that.

So, what is this misinformation and disinformation that our benevolent masters wish to protect us from? Under the legislation misinformation is defined as “information that is reasonably verifiable as false, misleading or deceptive”, whereas disinformation is the same but with “grounds to suspect” the person disseminating it “intends that the content deceive” or it “involves inauthentic behaviour”.

In other words, misinformation is information someone says is deceptive and disinformation is information someone says is deliberately deceptive. While this Labor government is ignoring Orwell’s warnings, at least it is taking Mark Twain’s advice and writing what it knows.

Thank goodness the Coalition will oppose this outright. Yet it still may pass thanks to the unholy Labor, Greens and teal alliance that is built on a shared commitment to big government and moral superiority.

The irony is chilling – an informal political coalition that bases most of its arguments on twisted facts and outright lies is looking to entrench a system of bureaucratic censorship of public debate. It is gratifying that I got to write that observation while I still can.

Labor’s bill will empower the Australian Communications and Media Authority, which already oversees broadcast media, to enforce content regulation of the digital giants. Some will argue that if ACMA already regulates radio and television there cannot be a serious problem.

But this overlooks the insidious constraints ACMA sometimes enforces on broadcasters.

The pandemic, again, is a case in point.

To stay on the right side of ACMA, which took its cue from government authorities and bodies such as the World Health Organisation, broadcasters drastically self-censored on pandemic management criticisms. This was the only time in my four decades of media work where I regularly had legal interventions limiting what I could say – I don’t blame my employer or our lawyers, they were trying to ensure our station would not be punished and our content could still be posted on the digital platforms.

But the compromises and constrictions on debate were onerous. We were forced to pull back on much of our criticism of vaccination mandates, lockdowns and other restrictions, and even discussion of alternative treatments. At the very least, this suppressed healthy debate on public health management.

In some instances, it meant there was a gag on the truth.

The idea that similar controls should be applied to the digital giants permanently is chilling. They already distort free speech through their algorithms and political bias, as has been exposed in the US – we should be more concerned with combating that than imposing a new bureaucratic layer of censorship over the top.

It would seem a better idea legally to treat the platforms as publishers so that they are liable for any defamatory material or illegal information they host. If they do not know the identity of the people posting it, then the culpability should fall to them.

There is plenty of room for debate on how best to handle these issues; it is complex and the status quo could be improved.

But extending government-sanctioned censorship should be a red line.

Antic is one of the few strong and consistent voices on this topic. He has organised a petition against Labor’s misinformation laws with a heading borrowed from Orwell: “Stop the Ministry of Truth”.

“This is going to become a Ministry of Truth, it is going to become an absolute death knell for freedom of speech in this country,” Antic says, “and without freedom of speech there’s no freedom at all.”

The government circulated a guidance document about the bill and it cites “harm to the health of Australians” as one example of why misinformation should be tackled. Its example of harming health was misinformation causing “people to ingest or inject bleach products to treat a viral infection”. This was a transparent attempt to piggyback on nonsensical tropes and outright lies circulated after Donald Trump discussed Covid treatment research involving bleach during the pandemic. “Only this government,” says Antic, “could use misinformation in order to prosecute the case of misinformation.”

The public square is already heavily marshalled by political correctness. The sanctimony of the green left and the threat of the dreaded social media pile-on or social ostracisation clearly constrains public debate within unwritten bounds of orthodoxy.

This is the real threat: limiting ideas, constraining dissent and delivering a blancmange that suppresses not only liberty but also creativity and innovation in all endeavours. In Nineteen Eighty-Four Orwell was on to this risk and the price we would pay: “Orthodoxy means not thinking – not needing to think. Orthodoxy is unconsciousness.”

A similar assessment came from Aldous Huxley in that other prescient novel about bedevilling our future with traps set for ourselves, Brave New World. Huxley explained what the authoritarians feared: “Unorthodoxy threatens more than the life of a mere individual; it strikes at society itself.”

Labor’s bill will seek to impose an orthodoxy on our public debate, an orthodoxy settled and agreed by the elites – politicians, bureaucrats and their delegated committees. What a frightening prospect, both in terms of freedoms lost and in having the life sucked out of our society.

One day, Johnny asked his English Teacher,

Why do we ignore some letters in pronunciation eg. the letter H .....in Hour, Honour .....etc...

His English Teacher said, “We are not ignoring them; they’re considered silent “..... (He was even more confused .....???)

During the lunch break, his Teacher gave him her packed lunch and asked Johnny to heat it in the Cafeteria.

Little Johnny ate all the food and returned her the empty container.....!!!!!!

His English Teacher:

What happened? I told you to go and HEAT my food. you are returning me an empty container.

He Little Johnny replied,

“Madam, I thought ‘H’ was silent. “

Czechoslovak Group buys ammunition manufacturer Kinetic

The US company Vista Outdoor will sell its sports equipment and weapons division Kinetic Group to Czechoslovak Group (CSG) of Czech entrepreneur Michal Strnad. The sale was approved by shareholders at Monday's general meeting, Vista said. According to earlier reports, the deal is worth \$2.2 billion (roughly CZK 53 billion). Kinetic Group was formed in late 2023 by spinning off Vista Outdoor's Sporting Products division into a separate legal entity.